Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καθ' ἑξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 16.—	Ἐτησία	δρ. 26.—
Ἑξάμηνος	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 13.—
Τρίμηνος	» 4,50	Τρίμηνος	» 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησία) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1875

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΚΛΑΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 29ος | Ἐν Ἀθήναις, 26 Μαρτίου 1922 | Ἔτος 44ον. Ἀριθ. 17

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Τὸ παιδί, ποὺ τὸν ἐκινοῦσε ἀπὸ μέσα, ἦταν καλὰ γυμνασμένο καὶ κατόρθωνε νὰ δίνῃ τὴν ἐντύπωση μιᾶς μηχανῆς.

Γύριζε τὸ κεφάλι ἀπότομα δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἔβγαζε τὸ καπέλλο μὲ μικρὰ δισταχτικὰ κινήματα καὶ τέλος ἐκάπνιζε τὸ σιγαρέττο μὲ γρήγορα κι' ἀδέξια φυσήματα.

Ὁ Σουλτᾶνος ἄρχισε πρῶτος τὰ χειροκρατήματα καὶ ζήτησε νὰ τοῦ φέρουν τὴ μαγικὴ αὐτὴ κούκλα.

Ὁ μηχανικὸς εἶχε προβλέψει αὐτὴ τὴν ἀπαίτηση κι' ἀμέσως τὴν ἱκανοποίησε: Δυὸ ὑπηρέτες ἐπῆραν τὴν ἀληθινὴ μηχανικὴ κούκλα καὶ τὴν ἄνοιξαν μπρὸς στὴν Α. Μ. τὸν Ἀβδοὺλ — Ἀζίζ.

Ὁ Σουλτᾶνος ἄκουσε, χωρὶς νὰ νοιώθῃ γρῦ, τὶς ἐξηγήσεις ποὺ τοῦ ἔδινε ὁ Ἰταλός, δείχνοντάς του τὰ διάφορα μέρη τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ Καραγκιόζη, γιατὶ πραγματικῶς ὑπῆρχε κάποιος μηχανισμὸς μέσα στὸ ἀνδρείκελλο ποὺ μποροῦσε νὰ κάνῃ μερικὲς κινήσεις· Μὰ ὁ πονηρὸς θεατρώνης, γιὰ νὰ καταπλήξῃ περισσότερο τὸν κόσμο, ἐσοφίστηκε ν' ἀντικαθιστᾷ, στὶς παραστάσεις, τὸν μηχανικὸ Καραγκιόζη μ' ἕνα ζωντανό.

«Ὁ Σουλτᾶνος ἄρχισε πρῶτος τὰ χειροκροτήματα.» (Σελ. 129, στ. α'.)

Ἐνῶ ὁ Φρέδος διασκέδαζε μ' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψη ποὺ εἶχε κάμει καὶ κοιτοῦσε ἀπ' τὸ ὕψος του τὸν κόσμο, τράβηξε τὴν προσοχή του μιὰ ἄλλη βρωμοδουλειὰ ποὺ γινόταν μέσα στὸ πλῆθος:

Ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος ἦταν ἀφοσιωμένος στὶς ἐξηγήσεις ποὺ ἔδινε ὁ Ἰταλὸς στὸ Σουλτᾶνο, τρεῖς ἄνθρωποι, ποὺ ὁ Φρέδος τοὺς ἐγνώρισε ἀμέσως, ἐξερευνοῦσαν τὶς τσέπες τῶν γειτόνων τους κι' ἔκαναν ἕνα πολὺ καρποφόρο ψάρεμα ἀπὸ ρωλόγια, καδένες, καὶ βραχιόλια.

«Ὁ μηχανικὸς τοῦ Καραγκιόζη ἔρχόταν νὰ δεχτῇ τὰ συγχαρητήρια τοῦ Σουλτάνου...» (Σελ. 129, στ. γ')

—Γιὰ στάσου! εἶπε μέσα του ὁ Φρέδος· φαίνεται πῶς οἱ φίλοι μου οἱ ἱππότες τῆς Μαύρης Μάσκας καταδέχονται νὰ ἐξασκοῦν καὶ δῶ- μέσα τὸ ἐπάγγελμά τους.

Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν εἶχε γνωρίσει τὸν Γιακὰ καὶ τὸν Ἀλλοίθωρο.

Αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψη ἔβαλε σὲ σκέψεις τὸ παιδί, γιατὶ τοῦ ἔφερε μιὰ δυσάρεστη ἀνάμνηση. Ὁ περίπατός του στὴν Ἔκθεση τὸν εἶχε τόσο διασκεδάσει, ὥστε εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς τὸ σκοπό, ποὺ τὸν εἶχε φέρει ἐκεῖ.

—Τί νὰ γίνῃ! συλλογιζόταν μὲ πικρία. Ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διασκεδάσω σὰν ὅλ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ ποὺ ἦρθαν ἐδῶ μὲ τὸ μπαμπᾶ τους καὶ τὴ μαμμά τους... Ἐγὼ εἶμαι ε ἴ λ ω τ α ς... εἶμαι ἱππότης τῆς Μαύρης Μάσκας. Εἶμαι καταδικασμένος νὰ «δουλέψω» σὰν αὐτοὺς τοὺς λωποδύτες, ποὺ τὴ στιγμὴ αὐτὴ κλέβουν τὰ πορτοφόλια τοῦ κόσμου. Μὲ τρέφουν, μοῦ δίνουν κατοικία, μοῦ δίνουν λεφτὰ καὶ περιμένουν τὸ ἀριστούργημά μου, ποὺ θὰ μὲ κάμῃ νὰ μείνω σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ κλέφτης. Λοιπόν, Φρέδε Δυρπάν, κουνήσου... Ἔμπρός! Κάμε ὅπως κι' οἱ σύντροφοί σου κι' ἄφησε τοὺς δισταγμούς.

* * *

Ἀφοῦ ἔκαμε αὐτὲς τὶς σκέψεις, γιὰ νὰ δώσῃ θάρρος στὸν ἑαυτό του καὶ νὰ διώξῃ τὶς αἰώνιες ἀμφιβολίες του, ὁ Φρέδος παρατήρησε ὅτι ἡ θέση του ἦταν πολὺ κατάλληλη γιὰ ἕναν κλέφτη. Πραγματικῶς, δὲν εἶχε παρὰ ν' ἁπλώσῃ τὸ χέρι του μέσ' ἀπὸ τὶς σημαῖες, ποὺ τὸν ἔκρυβαν ἀπ' ὅλα τὰ βλέμματα, καὶ θὰ ἔφτανε εὐκολώτατα τὶς τσέπες τῶν διαβατῶν.

Ἀκριβῶς νὰ ἕνα ζευγάρι, ποὺ ἐσταμάτησε πλάϊ στὴν κολόννα, πολὺ κοντά του. Ἦταν ὁ μηχανικὸς τοῦ Καραγκιόζη: ἡ παράστασή του εἶχε τελειώσει κι' ἐρχόταν τώρα νὰ δεχθῇ τὰ συγχαρητήρια τοῦ Σουλτάνου.

Εἶναι κοντὸς καὶ χοντρός. Στὴν πλατειά του μορφή, ποὺ εἶναι γεμάτη πόζα, μαντεύει κανεὶς τὴν ἱκανοποίηση ἑνὸς ἐμπόρου ποὺ ἔκαμε μιὰ καλὴ ἐπιχείρηση. Ἡ κυρία του, ποὺ τὸν συνοδεύει, ἔχει τὸ δειλὸ κι' ἁπλοϊκὸ ὕφος μιᾶς ἐπαρχιώτισσας. ποὺ τάχει χαμένα μέσα στὸ πλῆθος. Εἶναι προσκολλημένη στὸ μπράτσο τοῦ ἀν-

τρός της καὶ χαιρετᾷ ἀτέλειωτα, ἐνῷ ἐκεῖνος ἀκούει τὰ κολακευτικὰ λόγια ποὺ τοῦ λέει ὁ Σουλτάνος μὲ τὸ στόμα τοῦ διερμηνέως του.

Καὶ τὸ ζευγάρι αὐτὸ εἶναι πλούσιο. Στὴ στρογγυλὴ κοιλιὰ τοῦ κυρίου λαμποκοπᾷ μιὰ παχειὰ καὶ βαρειὰ χρυσὴ καδένα κι' ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς βεντιγκότας του φαίνεται ἡ ἄκρη ἑνὸς πορτοφολιοῦ, ποὺ, δίχως ἄλλο, πρέπει νἆναι γεμᾶτο.

Ἡ κυρία ἔχει τὴν ἀπρονοησία νὰ φορῇ, πάνω ἀπ' τὸ σάλι της, ἕνα μεγάλο περιδέραιο μὲ ὡραῖα μαργαριτάρια. Κι' οἱ δυὸ στέκουν, χωρὶς καμμιὰ ὑποψία, πλάϊ στὸ Φρέδο, ποὺ τὸν κρύβουν πάντα οἱ σημαῖες.

Μὲ τὴν ἐπιτηδειότητα, ποὺ εἶχε ἀποκτήσει ἀπὸ τὰ μαθήματα τοῦ Φιδέ, ἦταν ἕνα παιγνίδι γι' αὐτὸν νὰ τοὺς κλέψῃ... Δὲν ἔχει παρὰ ν' ἁπλώσῃ τὸ χέρι του καὶ νὰ τὸ μπάσῃ ἀπὸ πάνω στὴ ρεντικότα τοῦ χοντροῦ Ἰταλοῦ, καὶ τὸ πορτοφόλι εἶναι δικό του... Ἄλλη μιὰ γοργὴ κίνηση, καὶ τὸ μαργαριταρένιο περιδέραιο βρίσκεται στὴν τσέπη του.

Ἴσως αὐτὸ τὸ πορτοφόλι, τὸ παραγεμισμένο μὲ γαλάζια τραπεζογραμμάτια, θἆναι τὸ «ἀριστούργημά» του. Ποιὸς ξέρει πόσες χιλιάδες μπορεῖ νὰ ἔχῃ μέσα! Αὐτοὶ οἱ Ἰταλοὶ εἶναι τόσο πλούσιοι!

Ὁ Φρέδος φτάνει ν' ἁπλώσῃ τὸ χέρι του σ' αὐτοὺς τοὺς θησαυρούς, κι' ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἐξασφαλισμένη, σχεδὸν χωρὶς ἀμφιβολία... Θὰ τὸ κάμῃ ἄραγε;

Διστάζει ἀκόμη· κι' ὅμως ἡ εὐκαιρία εἶναι ἀνέλπιστη, ὑπέροχη· γιὰ πολὺν καιρὸ δὲν θὰ τοῦ ξανατύχει τέτοια.

Κι' ὅμως ὄχι! Δὲν θὰ τὸ κάμει... Ὡρισμένως δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ. Ἡ φύση του ἐπαναστατεῖ τὴ στιγμὴ ποὺ δοκιμάζει νὰ κάμῃ τὴν κίνηση, ποὺ θὰ ἐλήστευε τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἀνύποπτους αὐτοὺς ἀνθρώπους. Τὸ παιδὶ δὲν μπορεῖ νὰ κλέψῃ!... Δὲν μπορεῖ!...

Ἡ εὐκαιρία ἔφυγε: τὸ ζευγάρι ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ Φρέδο, ποὺ εἶναι ἀπελπισμένος καὶ εὐχαριστημένος μαζί, γιατὶ ἔχασε τὴν εὐκαιρία.

Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν ἑτοιμαζόταν νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ βάθρο του, ν' ἀφήσῃ πιὰ τὸν κρυψῶνα, ποὺ τοῦ ἦταν ἄχρηστος ἀφοῦ ἡ παράσταση εἶχε τελειώσει, ὅταν αἴφνης σταμάτησε κι' ἔμεινε σὰ μαρμαρωμένος στὴ θέση του, ἀόρατος μὲς στὶς σημαῖες ποὺ τὸν προστάτευαν:

Τί εἶχε ἰδεῖ λοιπόν, ποὺ τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ σχέδιο; Ἀποφάσισε νὰ κλέψῃ; Εἶχε διώξει ἐπιτέλους κάθε ἀμφιβολία, ὁ κακὸς Φρέδος εἶχε νικήσει τὸν καλό;

Μάλιστα. ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν εἶχε ἀποφασίσει νὰ κλέψῃ, ὑπὸ ἕνα ὅρο ὅμως: νὰ κλέψῃ τοὺς κλέφτες!

Εἶδε τὸν Γιακᾶ καὶ τὸν Ἀλλοίθωρο νἀφίνουν τὴ θέση ποὺ εἶχαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ νὰ διευθύνωνται πρὸς τὸ μέρος του κι' οἱ δυό.

Γιατὶ ἄραγε;

Ἁπλούστατα οἱ δυὸ κλέφτες, σὰν ἔμπειροι ἄνθρωποι ποὺ ἦταν, σημάδεψαν τὸ ζευγάρι τῶν Ἰταλῶν, ποὺ ὁ Φρέδος δὲν θέλησε νὰ τοὺς κλέψῃ.

Εἶναι πολὺ εὔκολη λεία κι' οἱ ἐπιτήδειοι λωποδύτες δὲν ἐννοοῦν νὰ τὴν ἀφήσουν.

Μὲ τρόπο τοὺς ἔφτασαν καὶ τώρα στέκουν πλάϊ τους, παραμονεύοντας τὴν κατάλληλη στιγμή.

Ὁ Φρέδος δὲν τοὺς χάνει ἀπ' τὰ μάτια του καθόλου.

Ἔξαφνα ἔγεινε ἕνα ρεῦμα μέσα στὸν συνωστισμὸ καὶ ἡ εὐκαιρία παρουσιάστηκε.

Κράκ!.. Δυὸ γρήγορα κι' εὐκίνητα χέρια γλύστρησαν, τὸνα πάνω στὴ ρεντιγκότα τοῦ κυρίου, τἄλλο πάνω στὸ σάλι τῆς κυρίας, καὶ τὸ πορτοφόλι, καθὼς καὶ τὸ περιδέραιο μὲ τὰ μαργαριτάρια, ἄλλαξαν κυρίους.

Τότε ἡ ἔξυπνη ἰδέα ἐγεννήθηκε στὸ μυαλὸ τοῦ Φρέδου.

—Ἂν μποροῦσα, συλλογιζόταν, νὰ ξαναπάρω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κλέφτες ὅ,τι ἐσούφρωσαν... Αὐτὸ θἄχε γοῦστο!.. δέβαια δὲν θἆταν κλοπή... ἀπεναντίας μάλιστα!

Αὐτὸς ὁ συλλογισμός, ποὺ ἦταν πιθανός, ὄχι ὅμως κι' ἐντελῶς σωστὸς γιὰ τὴν αὐστηρὴ τιμιότητα, δυνάμωσε τὴν ἀπόφαση τοῦ Φρέδου· ἔμεινε στὴν κρυφή του θέση καὶ παραμόνευε τοὺς συντρόφους του.

—Ἂν ἡ τύχη τοὺς φέρῃ νὰ περάσουν κι' αὐτοὶ τόσο κοντά μου, θὰ γίνει γλέντι!

Ἡ τύχη τἄφερε εὐνοϊκά.

Οἱ δυὸ κλέφτες, γυρεύοντας τὴν ἔξοδο, πλησίαζαν λίγο-λίγο τὴν κολόννα τοῦ Φρέδου κι' αὐτὸς τοὺς παραμόνευε, τοὺς περίμενε σὰν κυνηγὸς ποὺ βλέπει τὴ λεία νὰ πέφτῃ στὰ δίχτυα του.

Δὲν ἀπέχουν παρὰ λίγα βήματα... τώρα εἶναι κοντά του... Ὁ μαθητὴς τοῦ Φιδὲ ἐπικαλεῖται ὅλες του τὶς γνώσεις, γιατὶ ἡ ἐπιχείρηση θἆναι πιὸ δύσκολη, γιατὶ ἔχει νὰ κάμῃ μὲ κακούργους, κι' ὄχι μὲ τοὺς ἁπλοϊκοὺς ἐπαρχιῶτες ποὺ πέρασαν πρὸ ὀλίγου.

Μὰ ὁ Φρέδος ἔχει χέρι τόσο ἐλαφρό! ἄλλως τε ἡ θέση του εἶναι θαυμασία.

Μαζώνεται πάνω στὸ βάθρο του, κρυμμένος πάντα ἀπ' τὶς σημαῖες, καὶ μ' ἕνα κίνημα γρήγορο κι' ἐπιτήδειο, μ' ἕνα κίνημα ποὺ, ἂν τὸ βλέπε ὁ δάσκαλός του, θὰ ἐγέμιζε θαυμασμό, παίρνει τὸ πορτοφόλι, ποὺ ἐφούσκωνε τὴν πισινὴ τσέπη τοῦ Γιακᾶ.

Ἐκεῖνος δὲν ἐννόησε τίποτα. Προσέχει πολὺ τοὺς χωροφύλακες, ποὺ τὸν περιστοιχίζουν καὶ δὲ φροντίζει γιὰ τὰ νῶτα του· οὔτε τοῦ ἐμπνέει καμμιὰ ὑποψία τὸ βάθρο αὐτό, ὅπου ἔχει τώρα στηριχθῆ.

Τὸ ἴδιο κι' ὁ Ἀλλοίθωρος, ποὺ τὰ μάτια του εἶναι καρφωμένα πρὸς τὴν ἔξοδο, δὲν αἰσθάνθηκε τὰ ἐλαφρὰ δάχτυλα τοῦ Φρέδου ποὺ τρύπωσαν μέσα στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του καὶ τοῦ πῆραν τὸ μαργαριταρένιο κόσμημα. Καὶ ἱκανοποιημένοι ἀπ' τὶς δουλειὲς αὐτοῦ τοῦ ἀπογεύματος, οἱ δυὸ κακοῦργοι βγαίνουν ἀπ' τὸ μέγαρο τῆς Ἐκθέσεως.

Ὅσο γιὰ τὸν Φρέδο, αὐτὸς ζυγίζει στὰ χέρια του τὸ περιδέραιο μὲ τὰ μαργαριτάρια καὶ συλλογίζεται θριαμβευτικά:

—Ἐκλεψα τοὺς ἱππότες τῆς Μαύρης Μάσκας!.. Ἀ δίχως ἄλλο αὐτὴ τὴ φορὰ τὄκαμα τέλος πάντων κι' ἐγὼ τὸ ἀριστούργημά μου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ο ΓΙΑΚΑΣ

Ὅταν ὁ Φρέδος μπῆκε στὸ «ἰδιαίτερο» τῆς «Ἀφθονίας» εἶδε μ' ἱκανοποίηση ὅτι ἀπόψε ἦταν μεγάλη συνάθροιση.

—Τόσο τὰ καλύτερο! συλλογίστηκε.

Φανταζόταν τί ἐντύπωση θὰ ἔκανε, ὅταν θὰ διηγόταν τὴν ἐπιχείρηση ποὺ κατάφερε μέσα στὴν Ἔκθεση κι' ὅταν θὰ ἔδειχνε τὰ λάφυρά του.

Ὅπως πάντα, ὁ Σφάχτης καθόταν στὸ κεφάλι τοῦ τραπεζιοῦ κι' ἕνας-ἕνας οἱ ἱππότες τῆς Μαύρης Μάσκας ἐρχόταν καὶ τοῦ ἀπαριθμοῦσαν τὶς σημερινές τους ἐργασίες, χαιρετῶντας τον μὲ σεβασμό.

Ἡ Ἔκθεση κι' ἡ συρροὴ τῶν ξένων στὸ Παρίσι εἶχαν δίχως ἄλλο εὐνοήσει τὶς ἐπιχειρήσεις, γιατὶ ἕνας ἐπιβλητικὸς σωρὸς ἀπὸ πολύτιμα ἀντικείμενα ὑψωνόταν μπροστὰ στὸν ἀρχηγό. Ἐκεῖνος ἐκτιμοῦσε μ' ἕνα βλέμμα τὴν ἀξία τοῦ καθενός, μετροῦσε τὰ χαρτονομίσματα καὶ καταδεχόταν νὰ πῇ στοὺς ὑπηκόους του μιὰ λέξη ἐπιδοκιμασίας κι' ἐνθαρρύνσεως, ὅταν ἐτύχαινε καμμιὰ ἐπιχείρηση ἐξαιρετικὰ ἐπιτυχημένη.

Χωρὶς νὰ διακόψῃ αὐτὴ τὴν ἐργασία, ὁ Φρέδος διευθύνθηκε στὸ Φιδέ, ποὺ ἐκάπνιζε τὴν πίπα του σιωπηλὸς σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ τοῦ εἶπε σιγά:

—Ἔγινε!

—Τί;

—Τὸ ἀριστούργημα!

Τὰ μάτια τοῦ Φιδὲ ἀστραψαν ἀπὸ χαρὰ κι' ἀγκαλιάζοντας τὸ λαιμὸ τοῦ παιδιοῦ μὲ τὸ κοκκαλιάρικο χέρι του,

τὄφερε κοντά του μ' ἕνα προστατευτικὸ κίνημα καὶ φώναξε:

—Ἡ ὥρα ἡ καλή! Τὄξερα 'γὼ πὼς ἤσουν καλὴ ράτσα καὶ πὼς πάντα εἶχες στὸ νοῦ σου νὰ κάμῃς γρήγορα τὸ χρέος σου. Γιὰ νὰ ἰδῶ... δεῖξε μου τὸ λάφυρό σου, γιὰ νὰ κρίνω τὴν ἀξία του, καὶ πὲς μου πῶς τὰ κατάφερες... Ἡ δουλειὰ ἦταν ἐπικίνδυνη; ταλαιπωρή; Ἔλα, μικρέ μου, λέγε γλήγορα... Τί μέσα μεταχειρίστηκες;

Ὁ Φρέδος, χωρὶς νὰ τὸν νοιάξῃ γιὰ τὴν ἀνυπομονησία τοῦ Φιδέ, ἔβγαλε σιγὰ ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ κόσμημα μὲ τὰ πολύτιμα πετράδια καὶ τὸ πορτοφόλι καὶ τἄδωσε στὸ δάσκαλό του.

—Ὀρίστε! τοῦ εἶπε.

Ὁ Φιδὲς ἔβαλε γοργὰ στὰ τσεπάκια τοῦ πορτοφολιοῦ κι' ἔβγαλε τέσσερα χιλιάρικα, ὕστερα ἐξέτασε τὸ κόσμημα καὶ εἶπε:

—Ὡρισμένως, ἀγόρι μου, γιὰ μιὰ ἀρχὴ δὲν εἶν' ἄσχημη δουλειά... Ἔβγαλες σήμερα πάνω-κάτω δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν χαμογέλασε αἰνιγματικὰ καὶ πρόσθεσε:

—Δὲν εἶναι μόνο αὐτό... Πρέπει νὰ ξέρετε κι' ἀπὸ ποιὸν πῆρα αὐτὰ τὰ πράγματα.

Ὁ γέρος κακοῦργος φάνηκε γοητευμένος ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ περίμενε ν' ἀκούσῃ καμμιὰ μεγάλη τόλμη ἀπ' τὸ μαθητή του, ν' ἀκούσῃ καμμιὰν ἐπικίνδυνη ἐπιχείρηση, ποὺ θὰ τοῦ ἐξασφάλιζε, ἀπόψε κιόλας, καλὴ φήμη καὶ θ' ἀποτελοῦσε πραγματικῶς τὸ ἀριστούργημά του.

—Μὰ τὴν καρδερίνα! ἐφώναξε, (στὸ Φιδὲ ἄρεσε πολὺ αὐτὸς ὁ ὅρκος· δὲν ἦταν ὅμως ἐπίκληση πρὸς τὸ ὠδικὸ πουλί, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐργαλεῖο ἐκεῖνο τῶν λωποδυτῶν, ποὺ ἀνοίγουν τὶς κλειδωνιὲς καὶ ποὺ -στὴ Γαλλία- τὸ λένε κι' αὐτὸ «καρδερίνα».) Μὰ τὴν καρδερίνα! Θὰ μιλήσῃς ἐπὶ τέλους;... Μ' ἔσκασες!

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΚΑΘΩΣ ΕΡΧΕΤ' Η ΑΝΟΙΞΙΣ

2.

Στὸ παραθύρι ἀκουμπισμένο
Τ' ἀγιόκλημα ἀνάλωσε κλωνί,
Σὰν δειλὸ χέρι μαρμαρένο,
Ποὺ τὸ κρατοῦσε ἡ χειμωνιά

Κλεισὸ φιλάργυρα κὰι τώρα,
Ποὺ ὅλα ξυπνοῦν σὲ νέα αὐγή,
Δάχτυλα ἀτλώνει μυροφόρα
Καὶ τὰ κινεῖ ὡς νὰ εὐλογεῖ,

Στὸ φύσημα τῆς αὔρας, ποὺ ὅλη
Φαιδρὰ μυνήματα μεστή,
Στὸν κῆπο μέσα ἀραξοβόλι
Φιλόξενο ἔρχεται νὰ βρεῖ.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΚΙ' Ο ΧΟΙΡΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 128.)

—«Τί κουμᾶς εἶν' αὐτός! εἶπανε ὅταν ὁ Μεγάλος-Χοῖρος μπῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα μ' ὅλο του τὸ πάχος. Αὐτὸν γρήγορα θὰ τὸν φοβίσουμε, σκεφτήκανε· καὶ τοῦ φέρανε μιὰ τρομερὴ στίβα χαρτιὰ καὶ λογαριασμοὺς καὶ βιβλία κι' ὑποθέσεις καὶ νομοσχέδια στὸ τραπέζι του.

—Τί εἶν' αὐτά; εἶπε ὁ Μεγάλος-Χοῖρος. Τρώγουνται;

—Θεὸς φυλάξει, τρομάξανε μ' αὐτὴ τὴν ὁμιλία! Ἡ μήπως ἦταν ἀστεῖο; σκεφτήκανε καὶ γελάσανε ὅλοι. Αὐτὸς θἆναι βέβαια ἕνας πολὺ ἔξυπνος κι' ἱκανὸς ἄνθρωπος, εἶπαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Μ' αὐτὸν πρέπει νἄμαστε φίλοι.

Κι' ὁ Μεγάλος-Χοῖρος ἔκανε τραπέζι σ' ὅλη τὴ Βουλή. Ποτὲ τους δὲν εἶχανε πάει σὲ τόσο θαυμάσιο τραπέζι. Ὁ Μεγάλος-Χοῖρος καθότανε ὁ ἴδιος στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ· καὶ πρὶν τελειώσουνε, ξαπλωθήκανε σαράντα ἑπτὰ βουλευτὲς ὅλων τῶν κομμάτων κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι μὲ τὴ γλῶσσα ἔξω ἀπ' τὸ στόμα. Τόσο πολὺ εἶχανε φάει καὶ πιῆ.

—Νὰ παληκαρᾶς, εἶπανε ὅλοι. Αὐτὸς ξέρει ν' ἀτιπροσωπεύῃ καὶ νὰ προεδρεύῃ· κι' ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξουνε νέο πρόεδρο γιὰ τὴ χώρα τους, ἐκλέξανε τὸ Μεγάλο-Χοῖρο πρόεδρο κι' ἄρχοντα ὅλης τῆς χώρας.

Ἤτανε περήφημη μέρα γιὰ τὸ Μεγάλο-Χοῖρο, ὅταν ἀνακηρύχθηκε ὁ εὐγενέστερος ἄντρας σ' ὅλο τὸν ἀνθρωπότοπο.

Καθότανε στὸν καναπέ του καὶ γελοῦσε καὶ καμάρωνε πολλὴν ὥρα ἀφοῦ εἶχε λάβει τὴν εἰδοποίηση σ' ἕνα μεγάλο γράμμα μὲ κόκκινο φάκελλο.

—Χού, χού, χού, ἔλεγε. Αὐτὸ δὲν τ' ὀνειρευόμουνα τότε ποὺ μαζὶ μὲ τἄλλα γουρουνάκια βύζαινα τὴ μεγάλη γουροῦνα τοῦ ξυλουργοῦ, κι' ὅταν ἤρθε ὁ γουρουνέμπορος καὶ μ' ἀγόρασε στὸ σακκὶ καὶ μὲ πῆγε σπίτι του στὴ ράχη του. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔπρεπε νὰ τὴν εἶχε ἐπιζήσῃ ἡ μητέρα μου! σκέφτηκε καὶ σκούπισε ἕνα δάκρυ ἀπὸ τὸ μάτι του.

Ὅλα τὰ σπίτια ἤτανε σημαιοστόλιστα. Τὰ κανόνια βροντοῦσαν καὶ τὸ βράδυ ἔγεινε πελώριο γεῦμα στὸ παλάτι τοῦ προέδρου.

Ὁ κόσμος στεκότανε σὲ μακρὲς γραμμὲς καὶ φώναζε ζήτω ὅταν ὁ Μεγάλος-Χοῖρος ἤρθε στὸ παλάτι. Μὰ μπρὸς στὴ σκάλα τοῦ παλατιοῦ συνέβηκε κάτι πολὺ παράξενο. Ἐκεῖ ποὺ τ' ἀμάξι τοῦ προέδρου σταματοῦσε μπρὸς στὴ σκάλα, ἤρθε ἕνα μεγάλο γουροῦνι τρεχᾶτο στὰ σκαλοπάτια κι' ἔκοψε τὸ δρόμο τοῦ προέδρου. Τἄσπρα του δόντια χτυποῦσανε, τὰ ματωμένα μάτια του βγάζανε φαρμακερὲς ἀστραπές, οἱ τρίχες του στεκόντουσαν ὀρθὲς κι' ἡ χολὴ κρεμότανε στὸ στόμα του ἀπὸ λύσσα.

—Θυμήθηκες τὰ παιδιά μου; ἐγρύλισε.

Ὁ πρόεδρος ἔγινε ἄσπρος σὰν τὸ σεντόνι. Κρατήθηκε στ' ἀμάξι γιὰ νὰ μὴν πέσῃ, κι' οἱ ὑπηρέτες του διώξανε τὸ χοῖρο μὲ σκοῦπες καὶ κοντάρι.

Ὅλη τὴ νύχτα ὅμως ὁ πρόεδρος ἔτρεμε στὸ κρεββάτι του ἀπὸ τρόμο καὶ κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἔπαιρνε λιγάκι ὁ ὕπνος, ὀνειρευότανε ἀμέσως, ὅτι τὸ γουροῦνι ἦταν ἀπὸ πίσω του. Τἄλλο πρωὶ ἔβγαλε διαταγὴ νὰ σφάξουν ὅλα τὰ γουροῦνια σ' ὅλη τὴ χώρα καὶ νὰ κάνουνε σαλαμικά. Ὅλ' ἡ χώρα ἀντιλαλοῦσε ἀπὸ φωνὲς γουρουνιῶν ποὺ σφαζόντουσαν.

Ὁ πρόεδρος ὁ ἴδιος κλείστηκε στὴ κάμαρά του κι' ἔβαλε μπαμπάκι στ' αὐτιά του (γιατὶ μάλαταῦτα ἦταν ἡ οἰκογένειά του, δὲν εἶν' ἔτσι;) καὶ δὲν βγῆκε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα ὥς ποὺ ὅλα συχάσανε καὶ τότε τὸν εἰδοποιήσανε πὼς δὲν ὑπῆρχε πιὰ οὔτ' ἕνα γουροῦνι σ' ὅλη τὴ χώρα. Τότε σύχασε ὁ πρόεδρος. Τοῦρθε ἡ παλιά του δρεξη πάλι κι' ἔκανε κάτι θαυμάσια τραπέζια στοὺς πρέσβεις, στοὺς ἐπισκόπους καὶ στοὺς ὑπουργούς, — κάτι τραπέζια τόσο θαυμάσια, ποὺ ὅλοι ἔμειαν σύμφωνοι πὼς ἦταν ὁ πιὸ λαμπρὸς πρόεδρος ποῦχανε ποτέ τους.

6.

Ἔτσι περνοῦσε λοιπὸν τὸ γουροῦνι. Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὼς ἤτανε τυχερὸ γουροῦνι. Ἀλλὰ τί ἔγεινε στὸ μεταξὺ ὁ ζητιάνος στὸ γουρουνοστάσιο; Τὴν πρώτη μέρα τὴ μεταχειρίστηκε γιὰ νὰ χορτάσῃ στὰ γερά, στὴ σκάφη τοῦ Μεγάλου-Χοίρου. Δὲν εἶχε δοκιμάσει ποτέ του τί θὰ πῇ νὰ χορτάσῃ κανεὶς καλά.

Ὅταν ὅμως στὸ τέλος ἐχόρτασε, ξαπλώθηκε χάμω καὶ σκεφτότανε τὰ παιδιά του, καὶ περίμενε νἄρθουνε νὰ πάρουνε τὸν τελευταῖο του χαιρετισμό, τὸ γράμμα στὴν κοῦφια λεῦκα. Μὰ δὲν ἐρχόντουσαν τὰ παιδιά. Τότε ἔτρεξε μιὰ μέρα στὴν πόλη, ἄκουσε τί εἶχε συμβῆ στὸν Μεγαλο-Χοῖρο καὶ τὸν συνάντησε ἀκριβῶς ὅταν ἔβγαινε ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας μὲ τὴ νύφη του.

—Τώρα θὰ θυμηθῇ τὰ παιδιά μου, σκέφτηκε ὁ ζητιάνος ὅταν γύρισε καὶ πάλι περίμενε. Μὰ πάλι δὲν ἐρχότανε κανείς.

Μετάφρασις ἀπὸ τὸ Δανικό. (Ἀκολουθεῖ)

ΦΟΥΛΑ Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΥΟ ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΝΑΣ φίλος μου ἔδωσε αὐτές τις ἡμέρες ἐξετάσεις στὴ Νομικὴ Σχολὴ κι' ἔγινε διδάκτωρ μὲ λίαν καλῶς. Τί ἀπλούστερο πρᾶγμα, - θὰ πῆτε, - παρὰ νὰ δώσῃ ἐξετάσεις ἕνας τελειόφοιτος τῆς Νομικῆς καὶ νὰ γίνῃ διδάκτωρ! Κι' ὅμως ὄχι· γιατὶ ὁ φίλος μου ποὺ σᾶς λέω, δὲν ἦταν ἁπλῶς τελειόφοιτος τῆς Νομικῆς, ἀλλά... ἀλλὰ καὶ διδάκτωρ τῆς Φιλολογίας.— Ἔ, τώρα σᾶς βλέπω μανοιχτὸ τὸ στόμα: Δυὸ διπλώματα λοιπόν;... Μάλιστα, δυό. Ὁ φίλος μου εἶχε πάρει πρῶτα τὸ δίπλωμά του στὴ Φιλολογία μὲ ἄριστα. Τὸν ἴδιο χρόνο γράφτηκε καὶ στὴ Νομική. Κι' εὐθὺς ἅμα τέλειωσε ἡ τετραετία, πῆρε καὶ τὸ δίπλωμα τοῦ νομικοῦ. Δὲν εἶναι λοιπὸν οὔτε τόσο ἁπλό, οὔτε τόσο συνειθισμένο τὸ πρᾶγμα. Ἐδῶ, οἱ περισσότεροι νέοι τρομάζουν ὡς νὰ πάρουν ἕνα κουτσοδίπλωμα - γιὰ νὰ μὴν πῶ καὶ ψευτοδίπλωμα. Ὁ φίλος μου ὅμως, ἂν καὶ ἀριστοῦχος τῆς Φιλολογίας, δὲν ἀρκέσθηκε σ' αὐτό. Καὶ πρὶν συμπληρώσει τὰ εἰκοσιπέντε του χρόνια, κατόρθωσε νὰ πάρῃ καὶ δεύτερο δίπλωμα, ὅλως διόλου διαφορετικῆς Ἐπιστήμης.

Μαντεύω τί θὰ μὲ ρωτήσετε πάλι: Τὸ μετάνοιωσε λοιπὸν νὰ γίνῃ δάσκαλος καὶ θέλησε νὰ γίνῃ δικηγόρος;— Ὄχι, ἀγαπητοί μου! δὲν τὸ μετάνοιωσε καθόλου. Οὔτε εἶχε ἀνάγκη νὰ γίνῃ δάσκαλος, ὅπως δὲν ἔχει ἀνάγκη τώρα νὰ γίνῃ οὔτε δικηγόρος. Γιατὶ εἶναι νέος ἀπὸ πλούσιο σπίτι, (πάλι μείνατε μὲ τὸ στόμ' ἀνοιχτό; σᾶς βλέπω...) καὶ δεύτερο γιατὶ κρόνια τώρα, ἀπὸ φοιτητὴς ἀκόμα, εἶναι διορισμένος ταξινόμος σὲ μιὰ δημοσία Βιβλιοθήκη ποὺ τὴ διευθύνει ὁ σοφός του πατέρας. Μποροῦσε λοιπὸν ἐξαίρετα νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἥσυχος, ξέννοιαστος, ἀφοῦ τὸ πρῶτο του δίπλωμα τοῦ ἔδινε ὅλα τὰ ἐφόδια. Μὰ ὁ φίλος μου δὲν ἡσύχασε. Σκέφθηκε πῶς γιὰ νὰ εἶναι τέλειος βιβλιοθηκάριος, δὲν τοῦ ἔφτανε ἡ Φιλολογία· ἔπρεπε νὰ ξέρῃ καὶ Νομικά! Κι' ἀποφάσισε νὰ σπουδάσῃ κι' αὐτὴ τὴν Ἐπιστήμη, ὅπως ἕνας ἄλλος θἀποφάσιζε... νὰ κάμῃ μιὰ συλλογὴ ἀπὸ γραμματόσημα. Βλέπετε λοιπὸν πῶς ὑπάρχουν καὶ νέοι, - ἀκόμα καὶ σήμερα, - ποὺ σπουδάζουν Φιλολογία ὄχι γιὰ νὰ γινοῦν δασκάλοι, κι' ὕστερα σπουδάζουν Νομικά, ὄχι γιὰ νὰ γίνουν δικηγόροι... Οἱ νέοι αὐτοὶ δὲν ἔχουν τὴν Ἐπιστήμη οὔτε γιὰ στολίδι, γιὰ λούσο, - ὅπως πολλοὶ πλούσιοι ποὺ παίρνουν ἕνα ψευτοδίπλωμα γιὰ νὰ λέγουνται τάχα καὶ ἐπιστήμονες - οὔτε γιὰ διοπορισμό, ὅπως ἄλλοι φτωχοί, βιαστικοί, ποὺ δὲν μαθαίνουν ἀρπαχτὰ παρὰ ὅσα τοὺς χρειάζονται κι... γιὰ νὰ διορισθοῦν. Οἱ νέοι αὐτοὶ μαθαίνουν τὴν Ἐπιστήμη γιὰ νὰ τὴ μάθουν. Τοὺς ἀρέσει, τὴν ἀγαποῦν. Καὶ γι' αὐτό, χωρὶς νὰ ἔχουν ἀνάγκη, σπουδάζουν καὶ δυὸ ἐπιστήμες καὶ τρεῖς.

Καὶ τώρα κλεῖστε τὸ στόμα σας, παρακαλῶ καὶ ἀκοῦτε.

Εἶπα προτύτερα, πῶς τέτοιοι νέοι ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ σήμερα. Πραγματικῶς, ἄλλη φορὰ ἦταν πολὺ περισσότεροι. Ἡ μεγάλη τους φιλομάθεια τοὺς ἔκανε νὰ τελειώνουν ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε τὴ μιὰ Ἐπιστήμη καὶ νἀρχίζουν τὴν ἄλλη. Οὔτε ἦταν τόσο σπάνιο τότε τὸ φαινόμενο σοφῶν μὲ δυὸ καὶ τρία διπλώματα. Θυμοῦμαι ἔξαφνα ἕνα καθηγητή μου στὴ Ζάκυνθο, τοῦ παλιοῦ καιροῦ σοφό, ποὺ εἶχε δίπλωμα Φιλολογίας καὶ Θεολογίας. Ἕνας ἄλλος πάλι, λατινιστὴς βγαλμένος ἀπὸ τὸ Σεμινάριο τῆς Ρώμης, ἦταν καὶ νομικός. Πολλοὶ ἐπίσης ἀπὸ τοὺς καθηγητὲς τῆς πάλιας Ἰονίου Ἀκαδημίας - τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν, εἶχαν δυὸ καὶ τρία διπλώματα καὶ μποροῦσαν νὰ διδάσκουν ἀπὸ δυὸ καὶ τρεῖς ἀδρες συγχρόνως. Ὑπῆρχαν ἀκόμα σοφοὶ σὲ περισσότερες ἀπὸ μιὰ Ἐπιστήμη, ποὺ δὲν ἐδίδασκαν πουθενά, παρὰ καθόνταν στὸ σπίτι τους καὶ... σπούδαζαν κι' ἄλλη.

Σήμερα ὅμως τὸ φαινόμενο τοῦ φίλου μου, ποὺ ἔχει δυὸ διπλώματα, - καὶ καθόλου ἀπίθανο νὰ πάρῃ μεθαύριο καὶ τρίτο, - εἶναι ἀπὸ τὰ σπάνια. Ἀπὸ τὰ σπάνια ἐπίσης εἶναι καὶ τὸ φαινόμενο νέου χωρὶς ὑλικὴ ἀνάγκη, νὰ σπουδάζει μιὰ Ἐπιστήμη στὴν ἐντέλεια μόνο ἀπὸ ἀνάγκη ψυχική, ἀπὸ ἀγάπη, ἀπὸ κλίση, ἀπὸ εὐγενικιὰ φιλοδοξία. Ἕναν τέτοιο ἐγνώρισα ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια. Ἦταν ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο, μοναχογιός, μὲ πατέρα ἑκατομμυριοῦχο. Τὸν ἔκαμα φίλο στενό, καὶ σὰ Διαπλασόπουλο καὶ σὰ συμπολίτη, καὶ σὰ φιλόμουσο, ποὺ τοῦ ἄρεσε κι' ἡ Λογοτεχνία. Κι' ἦταν ἕνας ὤμορφος νέος, κομψός, τοῦ κόσμου, ποὺ ὅποιος τὸν ἔβλεπε χωρὶς νὰ τὸν ξέρῃ, θὰ ἔλεγε πῶς δὲν κάνει ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ χορεύῃ μέρα - νύχτα στὰ θηναϊκὰ σαλόνια. Ἀλλὰ δὲν ἔκανε ἄλλη δουλειὰ ὁ νέος παρὰ νὰ μελετᾶ νύχτα - μέρα κλεισμένος στὴ φοιτητική του κάμαρα. Μὲ ἄριστα πῆρε τὸ δίπλωμά του στὴ Νομική. Καὶ πρὶν κλείσῃ τὰ εἴκοσί του χρόνια εἶχε ἐκδώσει τόσα εἰδικὰ συγγράμματα τῆς ἐπιστήμης, ὅσα λίγοι ἡλικιωμένοι ἐπιστήμονες ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν. Ἔπειτα πῆγε στὴν Εὐρώπη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὶς ἀγαπητές του μελέτες. Ἐκεῖ, ἡ γενική του μόρφωση καὶ τὰ εἰδικά του συγγράμματα τοῦ ἔδωσαν μιὰ ζηλευτὴ θέση, διορίσθηκε γραμματικὸς στὴν Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν! Ἀλλὰ δυστυχῶς γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ὁ νέος αὐτός, ποὺ τὴν τιμοῦσε καὶ μιὰ μέρα θὰ τὴν ἐδόξαζε, - ὁ μοναχογιὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου, - δὲν ἔζησε πολύ. Καὶ πέρσυ, ἐκεῖ ποὺ τὸν περιμέναμε νὰ γυρίσῃ μέγας καὶ πολύς, μᾶς ἐσπάραξε τὸ ζαφνικὸ ἄκουσμα τοῦ πρόωρου καὶ τραγικοῦ του θανάτου· Χριστόδουλος Δαμίρης λεγόταν.....

Σᾶς ἀποπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ.' (Συνέχεια)

Ἔπειτα εἶχαν ἰδῆ, μὲ τὰ μάτια τους, καὶ θὰ μποροῦσαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὴ σκληρὴ ζωὴ τῶν ἀνθρακωρυχείων ποὺ τὴν εἶχαν ζήσῃ λίγες ὧρες.

Κι' ἐνῶ καθένας δίνε συγχαρητήρια στὸν ἑαυτό του γιὰ τὰ καινούργια πράγματα ποὺ εἶχε μάθει δυὸ ἀναστεναγμοὶ ἀνέβαιναν ἀπὸ τὸ πηγάδι, ὅπου δυὸ βαγονάκια ἀνέβαζαν μιὰ κόρη δυστυχισμένη καὶ ἕνα νέο γελασμένο. Ἐκεῖνος συλλογιζότανε.

—Τὴν ἐπίστευκα ἀληθινὰ γενναία.

Κι' ἐκείνη μὲ ἀγωνία ἐπανελάμβανε·

— Δὲν ἤξερα πῶς ἤμουν τόσο ἄνανδρη. Ἡ συναίσθηση τοῦ σφάλματός της τῆν ἐγέμιζε ἀπὸ φρίκη, τὴν ἔκανε νὰ νοιώθῃ κύματα ζέστης ποὺ τῆς ἀνέβαζαν τὸ αἷμα στὸ πρόσωπο καὶ κατόπι ἀνατριχίλες κρυάδας ποὺ τῆς ἐσπάραζαν τὴ ράχη.

Ἄκουγε στὸ πλαγινὸ βαγονάκι τὰ γέλια τῆς Ἐλισσάβετ κι' ἔφθαναν καθαρὰ στ' αὐτιά της αὐτὲς οἱ λέξεις ποὺ ἔλεγε στὸν Μωρίς:

— Τί δίκιο εἶχες νὰ τὴν ὀνομάζῃς μαθητευομένη!

***

Τὰ τέσσερα βαγονάκια ἔφθασαν μαζὶ στὴν ἐξωτερικὴ ἀποβάθρα.

Ὅλοι ἦσαν κατάμαυροι ἀπὸ τὸ κάρβουνο, ποὺ εἶχε κολλήσει στὰ μάγουλα των, στὰ βλέφαρά των, τοὺς γέμιζε τὴ μύτη, τὸ στόμα καὶ τ' αὐτιὰ καὶ τοὺς ἔφραζε τὸ λάρυγγα.

Τὰ φορέματά των, ἀπὸ μπλὲ ἔγιναν μαῦρα καὶ οἱ ἄσπροι σκοῦφοι καταμουντζουρώθηκαν.

Βλέποντας τοὺς ἄλλους ἡ Ἐλισσάβετ κατάλαβε καὶ τὰ δικά της

χάλια κι' ἔτρεξε στὸ μπάνιο γιὰ νὰ ξαναγίνῃ ὡραία, ἐνῶ ἡ Διονυσία, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, προσπαθεῖ ν' ἀποφύγῃ ὅλων τὰ βλέμματα.

Δὲν ντρέπεται βέβαια αὐτὴ γιὰ τὴ μαυρίλα τοῦ κοστουμιοῦ καὶ τοῦ προσώπου της. Νοιώθει πῶς ἔχει κάποια ἄλλη μουντζούρα, ποὺ τὸ νερὸ τοῦ μπάνιου δὲν μπορεῖ νὰ τὴν καθαρίσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψη αὐτὴ στὸ ἀνθρακωρυχεῖο ἔγῃκε μιὰ ἄλλη Διονυσία, ποὺ δὲν τὴν ὑποπτεύοτανε, γιατὶ ἐκεῖ κάτω, στὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ, δουλεύει ὁ πατέρας της, ποὺ τὸν ἀπαρνήθηκε. Ὅλοι οἱ ἄλλοι τρέχουν πρὸς τὸ μπάνιο ἐνῶ ἀστειεύονται καὶ πειράζονται γιὰ τὴν κατάστασή τους.

—Τώρα ἔπρεπε νὰ φωτογραφηθοῦμε, λέγει ἡ Ζερμαίν γελῶντας, ἐνῶ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ λυχνοστάσι γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν τὶς λυχνίες.

Δυὸ ὅμως εἶναι βέβαιο πῶς δὲν θὰ θέλανε νὰ ποζάρουν ἐμπρὸς στὸ φακό. ἡ Ἐλισσάβετ καὶ ἡ Διονυσία. Ἀλλὰ καὶ ὁ φωταγράφος δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξη ν' ἀπαθανατίσῃ στὴν πλάκα τὴν πικρὴ ἀνάμνηση αὐτῆς τῆς καταστάσεως.

Ἔκαμε πῶς δὲν κατάλαβε τὴν πρόταση τῆς ἀδελφῆς του καὶ προχώρησε στὸ μπάνιο, ἀπ' ὅπου σὲ λίγο ἀντηχοῦσαν τὰ γέλια τῶν λουζομένων καὶ ὁ θόρυβος τοῦ νεροῦ. Μόνο ἀπὸ τὶς καμπίνες τῆς Διονυσίας καὶ τοῦ Μωρὶς δὲν ἀκουγότανε τίποτε.

Ἀφοῦ καθαρίσθηκαν καλά, ἐφώναξαν τὶς ἐργάτριες γιὰ νὰ βοηθήσουν τὶς κυρίες καὶ σὲ λιγάκι βγῆκαν φρέσκοι, μυρωμένοι καὶ μὲ καινούργια δύναμη!

«Ἡ Διονυσία ὅμως μόλις ἔτρωγε...»
(Σελ. 125, στ. α')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ἡ ἐκδίκησις τῆς Ἐλισσάβετ.

Ἡ Διονυσία βγῆκε πρώτη ἀπὸ τὴν καμπίνα της. Δὲν εἶχε βλέπετε οὔτε μεγάλη τουαλέττα οὔτε πολύπλοκο χτένισμα.

Ἀμέσως κατόπι σχεδὸν βγῆκε καὶ ὁ Μωρίς, ἀλλὰ δὲν ἔπῃγε νὰ τὴν ἀνταμώσῃ.

Ἡ Διονυσία προχώρησε στὴν ἀρχὴ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀποθήκης καὶ ὅταν ξαναγύριζε, εἶδε τὴ Μαρία νὰ τρέχῃ νὰ προφθάσῃ τὴν ἀδελφή της Ἐλισσάβετ, γιὰ νὰ τῆς μιλήσῃ. Καμμιὰ τους δὲν τὴν εἶδε. Τραβήχθηκε ἀμέσως πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο τῆς ἀποθήκης γιὰ νὰ τοὺς ἀφίσῃ τὸ δρόμο ἐλεύθερο, δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ μὴν ἀκούσῃ τὴν ὁμιλία τους:

—Γιατί, καϊμένη Ἐλισσάβετ, ἔλεγε αὐστηρὰ ἡ Μαρία, εἶσαι τόσο κακιὰ μὲ τὴ φτωχὴ τὴ Διονυσία;

—Τὴ φτωχὴ τὴ Διονυσία!.. Μήπως τὴν λυπᾶσαι κιόλας;

— Μὰ δὲν σοῦ ἔκαμε κανένα κακό.

— Ἀληθινά;

—Τί κακό;

--Γιατὶ μοῦ παίρνει τὸν ξάδελφό μου;

Ἡ Διονυσία δὲν ἄκουσε τὴ συνέχεια. Ἔφυγε σὰν νὰ τὴν κυνηγοῦσαν, ἔκαμε τοῖχο-τοῖχο τὸν γύρο τῆς ἀποθήκης καὶ ξαναγύρισε, χωρὶς κι' αὐτὴ νὰ ξεύρῃ πῶς, στὸ στόμιο τοῦ πηγαδιοῦ, ὅπου εἶδε ὅλα μαζὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Μπεκκὰρ ν' ἀπομακρύνωνται.

Τί θὰ ἔκαμνε; θὰ πήγαινε νὰ τοὺς συναντήσῃ; ἴσως αὐτὸ θὰ ἔπρεπε.

Ἀλλὰ ὄχι. Δὲν θὰ μποροῦσε. Αὐτὴ δὲν ἦταν μέλος τῆς οἰκογενείας.

Ἦταν μιὰ ξένη, μιὰ προστατευομένη ποὺ τῆς εἶχαν βέβαια δείξει καλωσύνη ἀφάνταστη. Μιὰ φτωχούλα ὅμως πηγαίνει ν' ἀνακατωθῇ στὴ ζωὴ τῶν εὐεργετῶν της;

Καὶ στ' αὐτιά της ἀντηχοῦσαν ἀκόμα τὰ λόγια τῆς Ἐλισσάβετ:

— «Γιατὶ μοῦ παίρνει τὸν ἐξάδελφό μου;

— Τὸν ἐξάδελφό της;... Τῆς παίρνω τὸν ἐξάδελφό της; ἐγώ;

Δεν καταλάβαινε καλὰ-καλὰ τί ἤθελε νὰ πῇ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Ἐλισσάβετ. Γιατὶ δὲν θυμώτανε καμμιὰ φορὰ ποὺ νὰ θέλησε νὰ κρατήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό της μονάχα τὸν Μωρίς.

Τὸν ἀγαποῦσε βέβαια. Τὴν ὠνόμαζε «μογάλακτή του ἀδελφή» καὶ ὅταν ἔφευγε στὸ Παρίσι γιὰ τὸ Πολυτεχνεῖο του, αὐτὸ τὴν ἐλυποῦσε φοβερά, ὅπως πάλι εἶχε χαρὰ ὅταν γυρνοῦσε τὶς διακοπές.

Ἐπαιζαν τότε μαζί, ἐμελετοῦσαν στὴν ἴδια σάλα καὶ οἱ τρεῖς, ἡ Ζερμαίν, ὁ Μωρὶς καὶ αὐτή, τὰ μαθήματα τῶν διακοπῶν· καὶ ὅταν δὲν τὰ ἔβγαζαν πέρα σὲ κανένα πρόβλημα, στὸν Μωρὶς πρόστρεχε ἡ Διονυσία καὶ ἀφοῦ τῆς τὸ ἐξηγοῦσε, τὸ ἔδειχνε καὶ κείνη στὴν Ζερμαίν.

Ὅταν πάλι ὁ Μωρὶς δὲν εὕρισκε ἰδέες γιὰ τὴν Ἔκθεση του, ρωτοῦσε τὴ Διονυσία καὶ αὐτὴ πάντα τοῦ εὕρισκε εἴτε τὴ φράση ποὺ χρειαζότανε εἴτε τὴν ἰδέα ποὺ θὰ παρουσίαζε τὸ γραπτό του πιὸ τέλειο καὶ πιὸ καθαρό.

***

Λίγο-λίγο ἡ ἀλήθεια ἔλαμψε μὲς στὸ μυαλό της.

«Εἶπε τὸν Μωρὶς νὰ τὴν ἐρωτᾷ μὲ τὰ μάτια...» (Σελ. 125, στ. γ')

Ἤξερε πῶς ἡ κυρία Μπεκκὰρ ὅταν ἔγραφε στὴν ἀδελφή της καὶ πρὸ πάντων ὅταν πήγαινε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ στὸ Παρίσι, ἐπαινοῦσε πολὺ τὴν Διονυσία κι' ἔτσι συχνὰ τὴν ἔφεραν ὡς παράδειγμα στὴν Ἐλισσάβετ γιὰ τὴ φιλοπονία καὶ τὸ θάρρος της.

Θυμήθηκε μάλιστα κάποια διήγηση, ποὺ εἶχε δώσει νὰ γράψουν ἡ δασκάλα των στὰ δυὸ κορίτσια, ὅπου ἔπρεπε νὰ περιγράψουν κάποια γιορτὴ τοῦ ἀνθρακωρυχείου. Βρῆκαν τότε πῶς ἦταν ἔκτακτα γραμμένη καὶ ἀφοῦ ὅλη ἡ οἰκογένεια τὴν διάβασε μὲ εὐχαρίστηση, τὴν ἔστειλαν καὶ στοὺς Μπερτραί, στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ πάρουν μιὰ ἰδέα πιὸ πιστὴ παρὰ ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες γιὰ τὶς γιορτὲς τοῦ ἀνθρακωρυχείου.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟ ΞΕΦΩΤΟ

3

Γ' Ὕμνος

Holder Kanbe in lockigen Haar
schlaf in himmlischer Ruh!
(Γερμανικὸ τραγοῦδι)

Ὡσὰν ἀρνάκι κάθεται
καὶ σὰν πουλὶ κοιμᾶται
(Θυσία Ἰσαάκ, 411)

Γλυκὸς ὁ ὕπνος ἔφτασε
στὰ μαγάκια σου ἀγάλι,
κλεῖσιν ἁπαλὰ τὰ βλέφαρα,
βαραίνει τὸ κεφάλι.
Τὸ στόμα τὸ γλυκόλολο
ἔχει κι' οὐτὸ σωπάσει·
γεῖρε τὸ σῶμα ἐπάνω μου
σιγὰ νὰ ξαποστάσῃ
Καὶ τὰ δυὸ τὰ χεράκια σου
γιὰ προσκεφάλι σμίχ' τα.
Κλεισμένα τὰ μαγάκια σου
τὰ μπλάβα... Καληνύχτα.

Ι.Θ ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΙΠΛΗ ΓΙΟΡΤΗ

(ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ)

Παρθένα, Σύ, πού σκόρπισες;
τ' ἄφθαστο φῶς στήν πλάση,
Παρθένα, σύ, ἀληθινή,
ἐνός Θεοῦ μητέρα.
Ποιός ὕμνος εἶναι δυνατός
στόν οὐρανό νά φθάσῃ,
δοξάζοντας τή χάρη σου
σ' ὅλο τόν κόσμο πέρα ;...

«Χαῖρε !» φωνάζει ὁ Ἄγγελος
«Χαῖρε ! ἀγνή παρθένα».
Κι' ἕνα στεφάνι ὁλόφωτο
γύρω σε περιβάλλει.
Τό στέφανο τῆς ἀρετῆς,
πού καρτεροῦσε σένα.
Ὦ εὐτυχία ἀπέραντη
στόν κόσμο τρισμεγάλη !...

Στή σημερνή τή μέρα Σου,
ἡ πλάση γονατίζει.
Ὕμνους λατρείας ἀφυστη,
κάθε ψυχοῦλα ψάλλει.
Μά τοῦ λαοῦ σου τίς ψυχές
ἡ λύπη πλημμυρίζει,
γιατ' ὁ Χριστός θά σταυρωθῇ,
ἀπ' τούς ἄνθ, ώπους πάλι...

2.

(ΑΕΥΤΕΡΙΑ)

Νά, τό δενδρί, πού ἀκούραστοι
προσμέναν νά φυτρώσῃ
—μέσα στό φόβο τῆς σκλαβιᾶς—
τόσων χρονῶν προγόνοι.
Τώρα—παντόρια τά κλωνιά
τριγύρω ἔχει ἁπλώσει
κι' ἀνάμεσα στή γῆ βαθειά
θερμεύει καὶ βιζώνει !

Νά, τήν πανέμορφη θυό,
πού χρόνια καρτεροῦσε
—μέσα στό πένθος τό βαρύ—
ἡ σκλαβωμένη Ἑλλάδα.
Ῥίζνει τή μαύρη φορεσιά
—π' ὅλοχρονίς φορεῦσε, —
Τώρα στα χέρια της κρατεῖ
Ἀνάστασης λαμπάδα !

Σήμερα στῆς Ἀκρόπολι,
τά μάρμαρα ξυπνοῦνε.
Θαρεύει, γιαντάνεται,
ξυπνάει ὁ Παρθενῶνας.
Ἀνάμεσα στά ἐρείπια
ὕμνοι γλυκοί ἀντηχοῦνε
Ψάλλοντας: «χαῖρε τῆς σκλαβιᾶς
ὁ πένθιμος αἰῶ νας !.»

ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

ΑΠΟ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΒΑΡΒΑΡΩΝ

Μπροστά στήν πόρτα τη-, ἡ κυρία Δ. κουβέντιαζε μὲ κάποια μαυροφόρα γειτόνισσά της. Μὲ φώναξε καὶ πλησίασα. Μιζί μου προχώρησε καὶ κάποιο παιδί, πού ὡς τώρα δὲν εἶνα προσέξει. Ἦταν ὡ; 17 χρονῶν, ψηλό λίγο γιά τά χρόνια του. Μοῦκιμαν ἐντύπωση ἡ βθλιμμένη του ὄψη καὶ τά μάτια του, κάτι μεγάλα μαῦρα μάτια πού συμφωνοῦσαν μὲ τό μαῦρο πουκάμισό, — μά σταρημένα ἀπό κάθε φλογα.

Ἤρθε κοντά καὶ ἄγλωσσ τό χέρι, λέγοντας στήν κ. Δ.

—Ἀὲ θά μοῦ δώσετε μιά δεκάρα;

Καὶ σύ θα μοῦ δώσῃς, εἶπε ὕστερα γυρίζοντας σέ μένα.

Ἔβαλα τό χέρι στήν τσέπη..

—Γιατί φορεῖς μαῦρα; ρώτησεν ὕ ιτερα τήν ἄλλη γειτόνισσα. Ἀ. ξέ ω. Πέθαναν ὁ ἀδελφός σου κι' ὁ πατέρας σου. Σοῦ τούς σκότωσαν οἱ Τοῦρκοι. Καὶ μένα μοῦ τούς ἔσφαξαν τά σωλιά.

Ἡ φωνή του ἔτρεμε λίγο. Χαμήλωσε τό κεφάλι καὶ τά μάτια του προσηλώθηκαν ἄτονα σ' ἕνα σημεῖο τοῦ δρομου. Φαντάστηκα τ'ιτε ὅλη τήν ἄγρια τραγῳδία... Τό σπίτι κλειστό, τό τραπέζι σηκωμένο, ὁ πατέρας βυθισμένος στήν ἐφημερίδα, ὁ ἀδελφός του κι' αὐτός συζητοῦσαν ἥσυχα, στήν κουζινα ἡ μ'ναίρισσα ἔπλυνε τά πιάτα, κι' ἐξ ἀφνα τρομερό κρότος κρουνᾶ τρόμου ἀπό τήν κάμαρα τῆς ὑπηρεσίας πρίν ἀκόμα συνέλθουν, ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀποτομα. δυό Τοῦρκοι μπῆκαν. Εἶδε τόν πατέρα του καὶ τόν ἀδελφό του νά πέφτουν κάτω ἀπό τά φονικά μαχαίρια, τό αἷμα ποὺ τινάχ'ηκε ἀχνίζοντας, τά κορμιά πού σπαραροῦσαν ἀκόμα κι' αὐτός πνιός ξέρει πῶς νά ξέφυγε, πέρνοντας γιά πάντα μαζί του τήν φρικτήν εἰκόνα τῆς σφαγῆς πού τοῦ σαλεψε τό μυαλό..

Ἡ κυρία κατέβηκε μὲ μιά δραχμή στό χέρι. Τήν πῆρε εὐχαριστώντας. Ἕνα δάκρυ ἔνοιωσα νά μοῦ ὑ ραίνῃ τό μάτι, ἕνα δάκρυ πόνου γιά τό φτωχό θύμα, πού μές στήν ἀπέραντή του ἐρημιά, ἔννοιωθε σάν κάποια παρηγοριά πώς κι' ἄλλοι πάσχουν σάν κι' αὐτό ὄν.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΥ

ΝΙΚΗ ΚΑΙ ΔΟΞΑ

(Χαρισμένο στούς μαχητές τοῦ Μικρασιατικοῦ μετώπου).

Τά φτερά της τινοζει ἡ Νίκη
Πού ἀπ' τά χρόνια γεμίσανε σκόνη,
Λόγγους, δρῆ περνῷ καὶ πηγαίνει
Σεοῦ πυρός τήν τρισέλδξη ζώνη:
Τήν προσμένουν κεῖ πέρα μὲ πόθο
Οἱ γενναῖοι πού μάχονται ἀκόμα,
Νέ τούς δείξῃ τό δρόμο σεὸ ζόφο
Πού ὁδηγεῖ γιά τό ἅγιο τό χῶμα.

Ἀπό τάλλο τό μέρος ἡ Δόξα
Περπατεῖ εἰς τῆς Νίκης τα ἴχνη
Κι' ὅλο δ' φνες καὶ κόκκινα ρόδα
Σεοῦ στρατοῦ μας τό πέρασμα [οίγνει.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΠΑΘΑΡΗΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΥΠΑΡΞΗ

Εἶναι ἕνα κοριτσάκι 7 - 8 ἐτῶν, ὅμως φαίνεται σά νά ἤταν 5. Τά μαλλιά της κοντά καὶ φουντωτά, ἔχουν ἕν ι χρῶμα κοκκινωτό, πού δίδει ἕνα ὕφος ἄγριο στό ἀπόκρυστικό καὶ ἀναιμικό πρόσωπό της. Φορ ῖ πάντοτε τό ἴδιο κουρελιασμένο καὶ καταλε ωμένο φουστάνι, πού ἀπό κάτω προβάλλουν δυό πόδια γυμνά καὶ λδύτατα. Πότε δέν συναντοτρέφεται τά ἄλλα παιδιά τοῦ χωριοῦ, περπατεῖ πάντοτε μόνη, ἄκοπα, μὲ τό αὐτό ἀσταθές βῆμα, μὲ τό αὐτό ἄγριο βλέμμα...

Ποτέ δέν τήν εἶδαν νά γελάσῃ ἢ νά παίξ,σ' ν παιδί πού εἶναι !

Ἄραγε συναισθάνεται τήν ἀσχημία της ἡ αὐτός εἶναι ὁ χαρα τήρας της; ! Ἤμουν πολύ περίεργη, νά τῆς μιλήσω, ἀ ἰδω τί κρύβει ἡ καρδιά ἐκείνη, πού πάλλει μέσα σ' ἕνα τόσο δύσμορφο σῶμα ! Ἀλλά ποτέ δέν κατόρθωσα νά τήν πλησιάσω. γιατί πάντα ἔφευγε, μόλις μ ἔβλεπε ἀπό μακρυά.

Μιά μέρα πού ἔκαμνα τόν συνηθισμένο περίπατο, ἄκουσα γέλια καὶ φωνές ἐτλησίασα πρός τό μέρος ἐκεῖνο καὶ εἶδα τό δυστυχισμένα ἐκεῖνο καριτσάκι νά κλαίῃ ἀπαρηγόρητα, ἐνῷ πολλά ἄλλα παιδια τήν περιγελοῦσαν καὶ δέν τήν ἄφιναν νά φύγῃ. Δίγορα μοῦ ἦλθαν ἐμπρός σ' αὐτό τό θέσμα. Δέν γνωρίζω τί μέ τραβοῦσε πρός τό δυστυ ισμένο ἐκεῖνο πλάσμα, ποὺ τό μόνο του πτάῖμα ἦταν ἡ ἀσχήμια... Ἅμα μὲ εἶδαν τά παιδιά, σκορπίσθηκαν. Τότε τήν πλησίασα καὶ τῆς πῆρα τό χέρι ἀλλ' αὐτή μὲ μιάν ὀπότομη κίνηση τράβηξε τό χέρι μου πρός τά χεῖ η της. τό φίλησε καὶ πρίν προφθάσω νά τῆς εἰτῶ λέξη ἀπμακρύνθηκε μὲ τό αὐτό ὀτως πάντα ἀσταθές βῆμα.

ΑΦΡΟΚΡΙΝΟ

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ἦταν βράδυ τῆς Πρωτομαγιᾶς. Ἀπό τήν ἐξοχή ἐρχόταν μιά παρέα μὲ λουλούδια. Ὁ Πέτρος, τῆς παρέας νέος, λέγει στό Γιώργη γιά νά τόν πειράξῃ :

«Κρατᾷ πολλά λουλούδια ἐνῷ εἶναι μικρόσωμος. Σὲ συμβουλεύω νά μή πλησιάσῃς κανένα γαΐδαρο, γιατί θά σέ φάῃ μαζί μὲ τά λουλούδια».

Κι' ὁ Γιώργης, πιό ἔξυπνος τοῦ ἀπαντᾷ: «Μά γιατί κι' ἐγώ δέν σέ πλησιάζω...»

ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Δάσκαλος:—Βλέπεις, Τοτό, ἡ λύσις τοῦ προβλήματος τοῦ Κῶσσα εἶναι δρθή, ἐνῷ ἡ δικ' σου εἶναι .

Ὁ Τοτός:—Καθισμένη; ! !

Ἐστάλη ὑπό τῆς Περασινῆς

* * *

Σ:ὸ Χριστοπωλεῖο:

Ὁ Σανσέλωρ:—Ἔχετε τριαντάλεπτα μολύβια;

Ὁ ὑπάλληλος: ἔχουμε, ὁρίστε.

Ὁ Σανσέλωρ:—Καλά εἶναι . . Καὶ πόσο τά δίνετε;

Ἐστάλη ὑπό τοῦ Ἀσσαράκ.

ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

παρακαλοῦνται, μή ὑπάρχοντος πλέον εἰσπράκτορος, νά πληρεώνουν ἅμα τῇ λήξει τήν ἐγγραφήν των, ἀποστέλλοντες τό ἀντίτυπον ἀπ' εὐθείας εἰς τό Γραφεῖον μου, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε διά κομιστοῦ, εἴτε διά ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38 ὁδός Εὐριπίδου τήν 20 Μαρτίου 1922.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ : Δέν ἀπαντῶ εἰς ἀπορίας πού τάς λύει ὁ «Ὁδηγός τοῦ Συνδρομητοῦ». Δέν δίδω διευθύνσεις καὶ δέν φανερώνω ψευδώνυμα συνδρομητῶν. Δέν ἀπαντῶ ἐκτενῶς παρά μόνον ὅταν μοῦ τό ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος, κατά σειράν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἅπαξ τό μεσημέρι κάθε Κυριακῆς, πού κάμνω τήν Ἀλληλογραφίαν.

ΣΤΗ σημερινή Σελίδα Συνεργασίας ὑπάρχουν δυό τρία κομμάτια ποὺ τά ἐβδιλέξα ἀπό τά ἐγκεκριμένα, χωρίς κλῆρο, γιά νά δημοσιευθοῦν σ' αὐτό τό φύλλο, ὡς σχετικά μὲ τήν Ἐθνική Ἑορτή. Κι' εἶναι, καθώς βλέπετε, τά μόνα πού δημοσιεύθη. Ἀπό τούς τακτικούς μου συνεργάτες δέν ἐζήτησα τίποτα. Γιατί ἀποφασισμένη νά στέκομαι μακριά ἀπό τήν πολιτική, κατά τό σφῷ. παράδειγμα τῶν καλυτέρων παιδικῶν περιοδικῶν τοῦ κόσμου, ἀποφεύγω καὶ αὐτά ἀκόμα τά ἐθνικ' ποὺ εἴδοκα γυρίζουν στά πο ιτικά καὶ καμμιά φορα παρεξηγοῦνται. Καὶ τοῦτο, γιατί ἀπό τά παλιά ἐθνικά γεγονότα, περνᾷ κανείς χωρίς νά θέλῃ, στά σύγχρονα, καὶ τά σύγχρονα θυμίζουν πρόσωπα πολιτικά. κόμματα καὶ τά ρέστα. Καλύτερα λοιπόν ἀς λείπουν.

Ὁ συνεργάτης μου κ. Ι Α. Καρκριθῆς μέ παρακαλεῖ νά διορθώσω ἕνα τυπογραφικό λάθος ποὺ ἔγεινε στό ποίημά του , «Ὄνειρα» (σελίς 114. στίχος τοῦ ποιήματος 11). ἀντί «θύμισες», πρέπει νά διεβαστῇ «θύμισες».

Ὁ *Φούριος*, σχετικῶς μὲ τό ποίημά του «Διονυσιακό Θέατρο, ὅπου δέν φαίνεται ποιόν ἀρχαῖο τραγικό θεωρεῖ ἀνώτερο, —κι' ἔκαμα τήν παρατήρηση στήν Κριτική μου, — μοῦ ἐξηγεῖ ὅτι τόν Σοφοκλῆ ἐννοοῦσε. Δέν ἐπιμένει ὅμως στή γνώμη του, ποὺ τήν ἐσχημάτισε, λέει, ἀπό ἐπήρεια ἄλλων, καὶ ζητεῖ τή δικῆ μου. Μά κι' ἐγώ νομίζω πώς ὁ μεγαλύτερος τεχνίτης ἀπ' ὅλους τούς ἀρχαίους τραγικούς, ἐκεῖνος ποὺ ἔδωσε στό δρᾶμα τήν τελειότερη μορφή, εἶναι ὁ Σοφοκλῆς. Ὁ ἀρχαιότερος Αἰσχύλος ἔχει μόνο τή σύλληψη μεγαλοπρεπέστερη, ὑψηλότερη. κι' ὁ κατοπινός Εὐριπίδης ὑπερέχει στήν ψυχολογία καί, νά ποῦμε ἔτσι, στήν πραγματικότητα. Ἀλλά μεγαλοπρεπής, ὑψηλός, ψυχολόγος καὶ πραγματιστής εἶναι σέ πολύ μεγάλο βαθμό κι' Σοφοκλῆς κι' ὅταν ὑπερέχῃ ἐσύ ἀπ' ὅλους στή μορφή, στήν κατασκευή, στην ἀρχιτεκτονική τοῦ δράματος, εἶναι βέβαια ἀνώτερος θεατρικός. Προσθέτω ὅτι οἱ γνῶμες τῶν κριτικῶν εἶναι διηρημένες. Ἄλλοι θεωροῦν ἄφθαστο τόν Αἰσχύλο γιά τό μεγαλεῖο του, κι' ἄλλοι, - προπάντων ὁ δικός μας Δημήτριος Βερναρδάκης, — θεωροῦν ἀνώτερο τόν Εὐριπίδη.

Τά ἑξῆς χαρακτηριστικά μοῦ γράφει ἡ *Νάβη* «Ἡ μπαμιά ποὺ παρακολουθεῖ μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρο τά ἐφετινά σου μυθιστορήματα, τά βρίσκει πολύ ὡραῖα. Κεῖ ὁ θεῖος μου, ποὺ ἔταν ἤταν μικρός σ' ἔπαιρνε, σέ διαβάζει πάλι μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση».

Δέν εἶναι λόγος, *Ψεύτικο Γέλιο*, ἐπειδή μοῦ τά λένε οἱ ἄλλοι, νά μήν τάκούω κι' ἀπό σέ. Ἔπειτα καθένας τά λέει ἀλλοιώτικα, μὲ τόν τρόπο τ.υ. Γράφε μου λοιπόν πιό συχνά. Κι' ὅσο γιά τήν ἀγάπη σου, ναι. ἀρκετά μοῦ τήν ἔδειξαν τάλλεπάλληλα ξεσπαθώματά σου.

Πολύ μέ συγκίνησε ἡ ἐπιστολή σου, *Κ. Πουρνάρα*. ἀμερικάνε μου φίλε. Ὅπτε κάθε Δευτέρα φράνει στή Νέα Ὑόρκη τό φυλλάδιό μου ; Δέν τῶξερα ! Πολύ ἐνδιαφέροντα τά κομμάτια τῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων ποὺ ἔστειλες στόν κ. Φαίδωνα. Σ εὐχαριστεῖ πολύ καὶ σέ παρακαλεῖ νά τόν θυμᾶσαι.

Σέ συλλυποῦμαι, *Ἔνδοξε Ἑλλήν*, καθώς καὶ τόν ἀδελφό σου, γιά τό θάνατο τῆς καλῆς σας γιαγιᾶς. Ἐχάσατε θησαυρό, ἀλλά τί νά γίνῃ, παιδιά μου ! οἱ ἄνθρωποι δέν εἶναι ἀθάνατοι. Τήν Ἀγγελία ἐκείνη νά μοῦ τήν ξαναστείλῃς μὲ τό ἀντίτυπο γιά νά τήν δημοσιεύσω.

Ναί, *Ἀμερικανίδα*, τώρα θἀρχίσω μιά σειρά Διαγωνισμῶν, καὶ πρῶτα πρῶτα θά προκηρύξω τόν πρός σύθασιν Πνευματικόν Ἀσκήσεων, ἔπειτα Λευκῶν Λέξεων μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ καὶ καθεξῆς. Κι' ἐπειδή θά σᾶς δώσουν ἀρκετά ἀσχολία αὐτοί οἱ Διαγωνισμοί, κι' ἐξ ἄλλου ἔχουν μαζευθῇ *πάρα πολλά* ἐγκεκριμένα κομμάτια γιά τή Σελίδα, σκοπεῦω σέ λίγο νά μή δέχωμαι ἄλλα, ἕως νά δημοσιευθοῦν αὐτά.

Σοῦ ἔστειλα, *Ναϊουρίατρα*, τό λυσάχαρο, ἄλλα δέν εἶναι καλό τό ἰδίωμα ποὺ ἔχεις νάφίνῃς νά σοῦ τελειώνουν πρῶτα οἱ προμηθειές σου κι' ἔπειτα νά φροντίζῃς γιά τόν ἄνεμο φοβι σμό. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά εἶναι Προμηθεύς καὶ ὄχι Ἐπιμηθεύς, —Ἐλίδα καὶ τήν ὡραία σου συγκίνηση ἀπό τήν Ἐπιστολή τοῦ κ. *Φαίδωνος*, γιά τούς νέους αὐτοῦς ποὺ τό στρατιωτικό τ.ὸς ἀνάγκασε νά περιρίσουν τά ὄνειρά τους. Καὶ ἴσως αὐτή εἶναι ἡ μεγαλύτερη θυσία γιά τήν πατρίδα.

Ἀπό τόν Ἰούλιο πραγματικῶς ἔχεις νά μοῦ γράψῃς, *Ἐπιπληρωθέν Ὄνειρον !* Λυπήθηκα ποὺ ἤλθες ἀπάς Ἀθήνας καὶ δέν μπόρεσες νά μέ ἰδῇς, ἐλπίζω ὅμως τό Πάσχα ποὺ θά ξαναλθ. ς, νά γνωρισθοῦμε. Ναί, ἡ ἐγγραφή ἀπόρου δι' ἐξόδων σου περνᾷ στό ξεσπάθωμά σου. Τά σημεῖα ἐκεῖνα τῶν ταινιῶν τά ἐξήγησα καὶ τελευταῖως. Δέν διαβάζεις Ἀλληλογραφία ; Πολύ ὡραῖο τό σκίτσο σου.

Ἐλπίζω. *Κερανυοβόλον Βλέμμα*, ὅτι θά εὕρῃς ἀκόμη εὐδιάθετον τόν ὑποψήφιον συνδρομητήν, ἄν καὶ ἡ ἀσθένεια δέν σέ ἄφησε νά τόν ἰδῇς τόσες ἡμέρες. Καλά τό λές, ὅτι πρέπει κανείς νά τούς κυνηγᾷ ὡς νά τούς καταφέρῃ, ἔπειτα ὅμως γίνονται φίλοι ἀχώριστοι. Τά γράμματα ποὺ λαβαίνω, τάνοίγω ὅλα τήν ἴδια μέρα. Ἡ ἐκτέλεσις τῶν παραγγελιῶν ποὺ μοῦ γράφουν βράδυνε ὀλίγον, γιατί μαζεύονται πολλαί κι' ἐκτελοῦνται μὲ τήν σειράν των. Καὶ μόνον ἀφοῦ ἐκτελεσθῇ κι' ἡ παραγγελία, ἀπαντῶ εἰς τήν ἐπιστολήν ἐδῶ. Ἐνόησες τώρα ;

Τό πιστεύω. *Μελαχροινή Μουσμέ*, πώς αὐτά δέν εἶναι κολακεῖες, γιατί ἁπλούστατα τά περιοδικά ποὺ λάβαινες πρῶτα δέν ἤταν γιά τήν ἡλικία σου. καὶ δέν μποροῦσες νά τάγαπήσῃς ποτέ. Θἀ'πῶ αὐτό *Φούριο* καὶ αὐτά *Σκόρπια Φύλλα* πῶς τούς συγχαίρεις γιά τά ὡραῖα ποὺ δημοσιεύουν στή Σελίδα Τά δικά σου δέν εἶναι βέβαια τόσο, ἀλλά νά μήν ἀπελπισθῇς καὶ νά ἐξακολουθήσῃς. Κάτι ἔχεις καὶ σύ μέσα σου, ποὺ μέ τόν καιρό θά φανερωθῇ. Ὄχι, δέν κοπιάζεις ἄδικα.

Ἀλήθεια; *Κουκουπόξυκο*, στούς *Διαγωνισμούς εἶδες παιδιά νά ἔχουν* βιβλία κάτω ἀπ' τά θρανία καὶ ἀντιγράφουν ; Μά βέβαια ποὺ τά παιδιά αὐτά ἔκαναν κακό τοῦ ἑαυτοῦ τους! Ἄπορῶ ὅμως πῶς δέν τά τσάκωσαν οἱ καθηγηταί. Ὁπωσδήποτε τά παιδιά αὐτά δέν θά ἤταν Διαπλασόπουλα. Ὦ γιά αὐτό εἶμαι δεδαία!

Ἐσύ τί γίνεσαι, *Λάμων Β*, ὄχι ἐγώ... Βλέπεις ὅτι ἐγώ ἐκδίδομαι τακτικώτατα ἐνῷ σύ πέρασε τόσος καιρός χωρίς νά μοῦ γράψῃς. Ἄς ἐλπίσω πώς δέν θά τό ξαναπάνῃς, ὅπως μοῦ ὑπόσχεσαι. Ὁ νέος Διαγ. τῶν Λύσεων ἄρχισε ἀπό τό πρῶτο φύλλο τοῦ Μαρτίου, ὥστε ἐξαίρετα μποροῦς νά λάβῃς μέρος.

Μελαχροινή Σαμωτοπούλα, ἡ φίλη σου μπορεῖ νά πάρῃ ψευδώνυμο ὡς ἀδελφή συνδρομητοῦ. Δέν τό λέει ὁ Ὁδηγός; Αὐτά ὅμως νά μή μοῦ τά γράφῃς κάτω ἀπό τό κομμάτι ποὺ μοῦ στέλνῃς γιά τή Σελίδα, γιατί κινδυνεύεις νά μή τά ἰδῶ καὶ νά μή σοῦ ἀπαντήσω. Ἀλλά εὖτε καὶ τό κομμάτι μπορεῖ νά γράφεται ἐπάνω ἀπ' αὐτά, γιατί τότε κινδυνεύει τό κομμάτι. Γι' αὐτό σᾶς εἶπα: τό κάθε τί χωριστά, σέ δικό του χαρτί. Ἔπειτα. γιατί τό ποίημά σου δέν ἔχει τίτλο; Τόν ξέχασες. Ὅλ' αὐτά μαρτυροῦν βία καὶ δέν πρέπει νά εἶσαι βιαστική. Τά πράγματά σου νά τά κάνῃς μὲ σκέψη. μὲ τάξη, μὲ ἡσυχία.

Περίμενες, *Σονταρέλλα*, νά ἔλθῃ ὁ εἰσπράκτωρ ὅπως πάντα, εἶδες ὅτι εἰσπράκτωρ δέν ὑπάρχει πιά κι' ἔσπευσες νά μοῦ στείλῃς ἀπ' εὐθείας τή συνδρομή σου· ἀλλά μὲ τήν εὐκαιρία αὐτή, νά μοῦ γράψῃς κι' ἕνα ὡραῖο γράμμα, νά πάρῃς ψευδώνυμο καὶ νά μοῦ ὑποσχεθῇ. ὅστερα ἀπό 4 χρόνια ποὺ εἶσαι συνδρομήτριά μου, ὅτι θά λαβαίνῃς τώρα μέρος στήν κίνηση. Τί καλά ποὺ δέν ἔχω πιά εἰσπράκτορα ! Μά χαίρω πάρα πολύ...

Γράφε μου ἄφοβα, *Φαναριώτη*, τίς σκέψεις καὶ τές ἐντυπώσεις σου, γιατί τά «Σπορταδικά» ἤταν ἀρκετά νά σέ συμπαθήσω καὶ πρίν μοῦ γράψῃς αὐτό τό ὡραῖο γράμμα. Ὅσο γιά τό σημερινό ποίημα, ἀδύνατο νά σοῦ πῶ τίποτε πρίν δημοσιευθῇ

Μοῦ γράφουν ἀπό τάς Πάτρας, ὅτι μέ μεγάλη ἐπιτυχία παίχθηκε στό Ἐντεβαλίπό ἐρασιτέχνας ἡ «Φωτεινή Σάντρη» τοῦ κ. Ξενοπούλου. Μοῦ γράφουν ἐπίσης ἀπό τό Ἀργοστόλι, ὅτι ὁ θίασος Πλέσσα ἔπιξε ἐκεῖ τό «Κοριτσάκι». Ἀλλά τό «Κοριτσάκι» δέν εἶναι καθαυτό ἔργο τοῦκ. Ξενοπούλου. Ἀπό ἕνα ρωσσικό διήγημα ἔβγαλε μιά φράσα γιά τόν κ. Πλέσσα, καὶ τήν αὐτή φράσα ἄλλος τήν διεσκεύασε γιά ἀπερέτα. Οὔτε θγῆκε ἀκόμη σέ βιβλίο.

Μή μεγάλη μου εὐχαρίστηση παρατηρῶ, ὅτι ὅλα σχεδόν τά γράμματα αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος ἀρχίζουν μέ τό ὄ.ομα καὶ μέ τό ψευδώνυμο ἀπό πάνω. Μπράβο, παιδιά μου, ποὺ μ' ἀκοῦτε!

Ὡραίας Ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτήν τήν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Χρυσαυγή*, *Ἐσμεράλδα*, *Χρυσίζουσα* *Ἀνατολή*, *Διδυμαία*, *Πονεμένο Χαμόγελο*, *Ἀκιλλας καὶ Σύλον* *Ἀπελέκητον*.—Ἐξετέλεσα τάς παραγγελίας των καὶ τούς εὐχαριστῶ γιά τά καλά των λόγια.

Θερμάτατα ἔχω νά εὐχαριστήσω, αὐτήν τήν ἑβδομάδα, τούς ἑξῆς ἀγαπητούς μου φίλους καὶ φίλας γιά τά ξεσπαθώματά των: *Ρόδον τῆς Σταμπούλ*, *Ν.δθην*, *Πνευματικόν* *Ἐργάτην*, *Πλανόδιον*, *Τρελλήν Χορεύτριαν*, *Υἱόν τῆς Νυκτός*, *Καρυοθραύστην*, *Ἑλληνα*, *Ψεύτικο Γέλιο*, *Λούναν*, *Ναυπλιακόν* *Ἀστέρα*, *Μικρασιατικό Διαβολάκι*, *Δόξαν* *Ματωμένην*. *Σκιάν* καὶ *Φελλάχον*, ποὺ γιά νά μοῦ γράψῃ καὶ νά πάρῃ ψευδώνυμο, πρέπανε πρῶτα νά ξεσπαθώσῃ. Καὶ πάλι εὐχαριστῶ !

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ.Σ

Αὐτήν τήν ἑβδομάδα ἔλαβα τά ἑξῆς: «Ὁ κυνηγός».—«Ἀνέκδοτον Βοναπάρτου». — «Τό πίθημα τῆς Νιόβης». —«Μιά ὡραία ἐκδρομή μέ γαϊδούρια».—«Παραφωνίες». —«Τά δυό φολόγια».—«Ἡ Σκνέτα» — «Σ ἕνα χορό» κτλ.—«Ἡ ἀλλη ἀθθεια». —«Τό μαγικό σημάδι».—«Ἐνῷ βρέχει».—«Σπορταδικά». —«Βροχή».— «Ὁ βασιλεύς καὶ ὁ χωρικός» κτλ.— «Ἡ κούκλα μου» κτλ.—«Παιδί σάν Ἀγγελούδι». «Εἰς τό Νοσοκομεῖον».—Οἱ μενεξέδες» — «Στό Ζάπειον».— «Παράπονο φιλαγούρου» — «Σατυρικά». —«Ἐξυψίκαμα».—"Α». —«Ὦ ψυχή τῆμανούλαμου».—«Ἡ θάλασσα». «Ὁ ὀπκοριτς καὶ ὁ Δραβίσης».— «Δός μου τό ὅπλο. μάννα μου», κτλ.—«Στούς Ἥρωάς μας». —«Ἡ Ἀνοιξη» «Πέθανε». —«Τό Ἀηδόνι».— «Πρωτομαγιάτικος Χαμός» —«Θόδωρος καὶ πεντακόσια». «Ὀρθρινό τραγοῦδι» κτλ. —«Μιά τρομακτική ἱστορία». —«Τό κερί καὶ τό φανάρι» κτλ.—«Τίκ-τάκ» —«Ἀπό τά Ἐλδράκ».—Παιδική Πνεβματα.

Κριτική τῆς προηγουμένης Σελίδος :—«Στόν ἐρχομό τῆς Ἀνοιξης». Κι' ὡραῖο κ' ἐπίκαιρο. Μιά παρατήρηση μόνο. Ὁ στίχος «χαλιά ὁ Φλεβάρης κι' ἄνθια τά», δέν εἶναι ὁλόκληρος εἶναι, ὅπως ὅλοι, ἡμιστίχιο δεκαπενταισυλλάβου, χωρισμένο ἔτσι ἐπειδή δέν χωρεῖ στήν στήλη μας ὁ δεκαπενταισύλλαβος: «Χαλιά ὁ Φλεβάρης κι' ἄνθια τά, κλαδιά εἶναι φορτωμένα» Αὐτά γιά νά μή νομίσετε ὅτι ὁ Φούριος ἔχει τήν ἰδιοτροπία νά τελειών-η στίχους τοῦ μέ τό ἄρθρο. Ἀλλά κι' ἡ τομή τοῦ στίχου νά πέφτῃ στό ἄρθρο, ὅπως συμβαίνει ἐδῶ κι' αὐτό ἀκόμα δέν μοῦ φαίνεται σωστό —«Περηφάνεια καὶ καλωσύνη». Ἀλληγορικό, πολύ καλό. —«Μενεξέδες» Τίποτα ἔκτακτο βέβαια. Ἕνα ἄρωμα μόνο ποιήσεως, ἐπεσ σάν τοῦμενεξέ. Ἤγ. ὅσα καλή, ἡ κατασκευή μόνο τῆς φράσεως ὄχι τελεία. Τό ὕφος αὐτό παρουσιάζει ἀ νωμαλίες ποὺ καλό θά ἤταν νά τίς προσέξῃ ἡ Ἰφιγένεια. Δέ λάγω ὅτι τό ὕφος πρέπει νά εἶναι πάντα ἁπλό, στρωτό, πεζό, ἀλλά καὶ πολύπλοκο ὅταν εἶναι. πρέπει νά εἶναι μέ τέχνη. Ὥ τε ὁ ἀναγνώστης νά μή δυσκολεύεται καθόλου.—«Τά ἑλληνικά ἀριστουργήματα». Ἀρκετά καλογραμμένο Ἀλλά συγκινεῖ ἰδιαιτέρως ὡς προερχόμενο ἀπό μακριά ξενιτεμένο Ἑλληνόπουλο.—«Δάκρυα». Νεκρολογία ἀλλά ὄχι κοινή. Ἔχει κάτι τό ἐξαιρετικό, τό ἀσυνήθιστο. Καὶ σημειῶτε ὅτι δέν ἐδιόρθωσα οὔτε μιά λέξη.—«Ὁ ἑαυτός μου». Πολύ ἔξυπνη αὐτοσάτυρα. Γελᾷ κανείς μέ τήν καρδιά του, ἄν καὶ χωρίς νά πιστεύῃ τίπ-τ' ἀπ' αὐτά...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὁδόδν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναγνωσθεῖσα, ἐν δέν συνοδεύεται ὑπό τοῦ δικαιώματος δρ. 3. Τά ἐγκρινόμενα ἢ ἀναναούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπό Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπό Κ. εἰς κορίτσια).

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀλύτρωτος Ἐτπάλοφος, α. (ΠΕ) Ἀμεριανόπουλο, α. (ΓΚ). Λευκωσιάτις, κ. (ΠΚ). Ἑλληνοπούλα, κ' (ΚΚ), Κέρβερος, σ. (ΓΑ). Ἰδεῶδες Μακεδόνων, α (!!) Σηρεντύλ, κ. Βέλος, σ. (ΔΠ), Ἀρματωλὸς τοῦ 21, α. (;;). Φελλόχος, σ. (ΣΚ) Σινταρέλλα, κ. (ΑΓ). Κόκκινος Λιβόλος, α. (ΙΜ). Δόλιμος Ἱππότης. α. (ΔΧ). Ἀργολική Ἀκτή, σ. (ΠΧ). Ζάζια, κ. (ΕΔ). Ἀλογόμυγα, α (ΑΒ) Τριφύλλι. α, (ΑΒ). Μαύρη Ἀράχνη, κ. (ΧΒ), Φαιάξ α. (ΑΚ). Ἀσπρούλα, κ. (ΑΑ). Θλιμένος Κισσός, (ΓΝ).

Ἀναναώσεις: *Ψευδωνύμων* : Χοντροκέφαλος, α. Νυφλιακός Ἀστῆρ, α.Εὐλ

ἀγοράσται δὲν παίρνουν ψευδώνυμο. εἶναι δικαίωμα μόνο τῶν συνδρομητῶν.) *Υἱὸν τῆς Νυχτὸς* τὸ ξέρω, εἶναι «πολὺ εὐχάριστο» νὰ βλέπῃ κάνεὶς ἕνα κομμάτι του δημοσιευμένο στὴ Σελίδα· ἀλλὰ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμὲ νὰ προξενῶ αὐτὴ τὴν εὐχαρίστηση σ' ἕνους ὅσοι τὴ ζητοῦν καὶ πρῶτα πρῶτα τὸ κομμάτι πρέπει νὰ εἶναι καλό..) *Ἀρσκάριαν* (ὦ, σὲ πιστεύω! χαίρω πολὺ ποὺ ἔγεινες καλὰ καὶ γράφε μου·) *Πεσπιρίγκον* (εἶδες ποὺ δὲν πρέπει ν' ἀνυπομονῇς; ἔτσι καὶ γιὰ τὸ Φρέδο θὰ μάθῃς τί θὰ ἀπογίνῃ. σιγὰ-σιγὰ·) *Ἱπποκράτην Βαλ.* (χαίρω ποὺ ἔγεινες καλὰ τώρα, ποὺ ἔχεις καὶ ψευδώνυμο. θὰ μοῦ γράψῃς;) *Δακρυοπότιστην Ζωήν* (τελοσπάντων ἄς ἐλπίσουμε πὼς θὰ διορθωθῇ ἕλα·) *Στρουμπούλαν.* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις· καὶ ἐννοεῖ διὰ τοῦ γραφείου μου·) *Ἱππόλυτον* (εὐχαριστῶ πολὺ τὴν «Τριανδρίαν», ποὺ θὰ γίνῃ ἔτσι πολυανδρία· εἶμαι μὲ τὴ γνώμη σου ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ βραβευθῇ ἀπάντησις μεταφρασμένη ἀπὸ ξένο περιοδικό. τὸ ἄλλο σου ψευδ. δὲν μπορεῖς νὰ τὸ δώσῃς πρὶν λήξῃ ἡ ἰσχύς του·) *Ἴωνα Ἀγγ.* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας· ἂν ἐξακολουθήσῃς ὅμως νὰ τοὺς δίνῃς τὰ φυλλάδιά σου νὰ διαβάζουν, δὲν θὰ ἐγγραφῇ κανείς·) *Ρόδον τῆς Σκαμπούλ* (χαίρω ποὺ θὰ γίνετε πολλοὶ καὶ θὰ κάμετε Σύλλογο· ἀλλὰ τί τὸ θέλετε τὸ ξένο καταστατικό; νὰ κάμετε ἕνα δικό σας·) *Φερέτραν* (ἔστειλα· ἔννοια σου, δὲν θὰ πῶ τίποτε ἀπ' αὐτά·) *Ἱέρειαν τοῦ Πόνου* (ἔδωσα τὸ γράμμα σου στὸν κ. Φαίδωνα, ποὺ θὰ γράψῃ μιὰ «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή», μοῦ εἶπε μάλιστα πὼς αὐτὸ τὸ ζήτημα τὸ εἶχε στὸ νοῦ του ἀπὸ κάτι ἄλλο ποὺ τοῦ συνέβη·) *Κυανόλευκο Ἀάβαρο* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ καὶ περιμένω·) *Αἴγλην* (ναί, ἡ συνδρομή σου λήγει τὴν 28 Φεβρουαρίου 1922·) *Χοντροκέφαλον* (σοῦ ἐστάλεξα ψευδώνυμο καὶ σοῦ ἔστειλα λυσὸ χαρτο· μὴ γράφῃς μὲ κόκκινο μελάνι γιατὶ ἐλάπτει στὰ μάτια· τὰ Π. Πνεύματα ποὺ μοῦ στέλνεις, εἶναι ξαναγραμμένα·) *Ὄψιμον Κρῖνον* (ἐκεῖνα διεβιβάσθησαν καὶ ἠτύχασε· διὰ τὸ ἄλλο, μόνο μὲ Μ. Ἀγγελίαν εἰμπορεῖς·) *Πλανόδιον* (δὲν ξέρω τέτοιο περιοδικὸ ἐκτὸς ἂν μπορῇ νὰ θεωρηθῇ ἀθλητικὸ «Ἡ Ζωὴ τῶν Προσκόπων»·) *Μυρτιάν* (ἔμει καλῶς·) *Ναυπλιακὸν Ἀστέρα* (καλὴ ἡ φωτογραφία καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά της. μὴν ἀνησυχῇς·) *Ζόζιαν* (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ἐδιόρθωσα τὸ ψευδώνυμό σου, ποὺ κατὰ λάθος εἶχε τυπωθῇ Ζόμα·) *Δημοσθένην Ι. Ν.* (γιὰ νὰ στέλνῃς τραγουδάκια γιὰ τὴ Σελίδα, πρέπει νὰ πάρῃς πρῶτα ψευδώνυμό· ἡ κυρὰ-Μάρθα σὲ χαιρετᾷ) *Φρέάντλην* (ἔστειλα γράφε μου τώρα ποὺ ἔγεινε καλὰ ὁ μπαμπᾶς) *Ἀσπρούλαν* (αὐτὸ σοῦ ἐδιάλεξα, ἔστειλα καὶ χαίρω πολύ). *Κοφτερὸ Σπαθί* (δεκτά). *Ταγὸ* (ἄς εἶναι, τὸ καλοκαίρι θὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα· ὁ κ. Ξ. σοῦ στέλνει τὴν Ἀγγελία). *Κυνὸν Γολιάθ* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν φροντίδα.) *Κόμητα Μοντεγρήστον* (ἔστειλα· ὅλα αὐτὰ τὰ βρίσκεις στὸ Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ.) *Βασιλέα τῆς Ἐρήμου, Φιλελεύθερον Κύπριον, Μαντεῖον τῶν Δελφῶν, Ἀφελῆ Κυπριοπούλαν*, κτλ κτλ.

Ἀγράμπελην, Πούλιαν, Μαγεμένο Κρητικόπουλο (ἔλαβα εὐχαριστῶ.) *Κνώσσιον Τρελλὴν, Μοῦσσαν* ἔστειλα.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 Μαρτίου θὰ παντρεύσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ νέου 2000ῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Μαΐου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.)

237. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτο δὲν σημαίνει
περσότερα ἀπὸ ἕνα.
Τί ναι τὸ δεύτερό μου;
Σοῦ τῶπα καὶ αὐτό..
Τὸ τρίτο μου ἀκρωτῆρι.
Καὶ μὲ τὸ σύνολό μου
Στὴ νέα Σερβία πόλη
Θὰ κάνῃς στὸ λεπτό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλερήμου

238. Στοιχειόγριφος.

Εἶμ' ἕνα πρᾶγμα στρογγυλό,
Μοσχοβολῶ, στολίζω·
Ἂν ρίξῃς τρία ἀπ' τἀνθή μου,
Μὲ ταλλα σοῦ φωτίζω.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Διαβ. τῆς Ἠλιουπόλ.

239. Στοιχειόγριφος μετ' Ἀναγραμματισμοῦ.

Ἀρχαίου βασιλέως
Τοῦ κόβω τὸ κεφάλι
Μὰ νόημα δὲν ἔχει
Ἡ λέξις ποὺ προβάλλει
Ὅμως ἐσὺ μὲ τέχνη
Τὴν ἀναγραμματίζεις,
Καὶ νῆσο τοῦ Αἰγαίου
Σπουδαία σχηματίζεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐπάσας Στεφανάκη

240. Αἴνιγμα.

Πρᾶγμα ποὺ τὸ φορεῖς
Τὸ ἀρσενικό μου
Μέρος οἰκοδομῆς
Τὸ θηλυκό μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδοῦ Αὐγούλας

241. Μωσαϊκόν.

Ἀπ' τὴ Θέτιδα, τὴν Ἥρα,
Τὸν Ἑρμῆ καὶ τὸν Ἀνταῖο,
Ἀπὸ ἕνα τοὺς ἐπῆρα
Κι' ἔκαμα νησὶ στὸ Αἰγαῖο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφ. Γυμνασιόπαιδος

242. Λεξιθηρία.

Ποῖον κύριον ὄνομα ἔχει τρία φωνήεντα καὶ σύμφωνα κανέν;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀεράκι τῆς Πόλης

243. Πυραμίς.

Οἱ σταυροὶ βλαβερὸν ἔντομον.

```
      +
     *+*        =Μέτρον.
    * *+* *     =Τύραννος.
   * * *+* * *  =Στρατὴν Καρχ.
  * * * *+* * * *=Υἱὸς τοῦ Δαυΐδ
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πειρ. Χερσονήσου

254 Ἀκροστιχίς.

Τ' ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κράτος τῆς Ἀμερικῆς:

1. Νῆσος τῆς Μεσογείου. 2. Ζῷον κερασφόρον. 3. Πόλις τῆς Μακεδονίας. 4. Ὄρος τῆς Πελοποννήσου. 5. Νῆσος τοῦ Ἰονίου 6. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 7. Ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰανοῦ.

245. Ἐλλιποσύμφωνον.

αει-η-α'-αυο-εε'-αειο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πειροῦ ἀφνης

246. Γρίφος.

Οἱ

λι
λι λι
λι λι
λι λι λι
λι λι
γένη Γ' τύχη Ἡ
γένη

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυστ. Ἱππότου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

247. Ταῦ.

```
+ + + + +=Δήμαρχος
* * + * *=Κενώνω.
* * + * *=Δρῦς.
* * + * *=Λάκτισμα.
* * + * *=Προδότης
```

Οἱ σταυροὶ καθέτως: Ἰδανικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφ. Κασαναβάλας

248. Φωνηεντόλιπον.

n-mngnt-vnt-l-pptt

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνείρου τῆς Κύπρου

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 48

716. Ἰταλία (ἤτα, λεία.).—717. Αἰακὸς (ε, α, Κῶς).—718. Σαύρα-αὖρα.—719. Γεράντον-Γεράνεια.

720. Τ
ΑΗΡ
ΜΙΝΩΣ
ΗΣΙΟΔΟΣ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

721—722. 1 Κή πος, κόπος, κόρος, δορος, ὄνος, οἶνος, εἶκος. 2. Κύπρος, Κύρος, κόρος, κότος, κότος, κράτος, Κράτης, κράνη, Κρήτη. 723 721. Διὰ τοῦ Ξ: ἀξία. Νῆξος, ὄξος, ξανθός, ἔξω.—728. ΧΙΔΩΝ (Χείρων, Αἴτνα, Ἀελλώ, Βοῶ, Ὠκία, Κρέων).—729. Χάνεις κόλο καὶ σαπούνι—σαπουνίζαντας γουροῦνι.—730. Μετὰ τὸν ἄνεμον ἡ βροχή. (Μὲ τὰ τσν ἀνεμόνη-βρῶ χί).—731—735. 1. Πεισματόρα (Pise, mât, tas., rat). 2. Σουλιωτοπούλα (sous, lit. auto, poule, a.)—3. Μεγάλη Ἑλλὰς (Mai, gale, y, hellas.) 4. Τιμημένο Φλαμπουρο (thyme, hymen, eau, flamme, boue, rot.) 5. Καπετὰν Λυπάντας (Cape, étang, la, pente, as).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50

(ΚΒ' — 166)

Μαύρη *Μάσκα*, Μικρὰ Μυστικὰ ἔστειλα. Θὰ μὲ συγχωρέσῃς ἄραγε ποῦ τόσο ἄργησα;

Ψεύτικο Γέλιο

(ΚΒ' — 167)

Β*εατρίκη, Νιόβη. Χιώτικο Τριαντάφυλλο, Ἰδιότροπη.* Δὲν ξερετε πόση χαρὰ θὰ μοῦ χαριζε ἕνα σας τετράδιο Μ Μυστικῶν.—

Ψεύτικο Γέλιο

(ΚΒ' — 168)

Ν*ετῖλε, Μπού—Νιεζαν* εἶσθε ὁ Κίμων Μαραγκός, Ἰωάννης Ἀστεριάδης. — *Χονδροκέφαλος.*

(ΚΒ' 169)

Π*αιδιά, ἐβάλατε στὸ δάκτυλο* Μάρτη; Ἐσύ Μαυρούκα;

ΡΙΤΑ

(ΚΒ' 184)

ΒΕΑΤΡΙΚΗ, ἐμένα Κοκὸ τίποτα! θὰ πῶ τώρα τ' Ἀη Βασίλη νὰ μὴ σὲ κάνῃ πειδιανομέα!—Ξέρω ἄλλο πρακτικώτερο φάρμακο γιὰ τὴ τεμπελίτιδα· θὲς τὴ συνταγή;

ΡΙΤΑ

(ΚΒ' — 170)

Π*αντογνώστη, ἔτη πολλὰ διὰ* τὴν ὀνομαστικήν σου ἑορτήν.

ΣΦΑΙΡΟΤΡΥΠΗΜΕΝΗ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

(ΚΒ' — 171)

Κ*ωνσταντίναρε, εἶσαι ὁ Κώστας* Ρωμπτης.

ΘΛΙΜΜΕΝΟΣ ΚΙΣΣΟΣ.

(ΚΒ' — 172)

Α*νταλάσσω c. p serie μὲ ἀπασάπαντας.*— Α. Καλλίδης. Ἀϊδίνιον.

(ΚΒ' — 173)

Γ*ιὰ τὸ Δημοψήφισμα (ΚΒ' 102)* ἀπαντήσεις δεκταὶ ἀποκλειστικῶς ἐπὶ c. p. ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ (ΚΒ' 63) προσεχῶς. Χαιρετῶ ἀπαξάπαντας. Μ, Μ. στέλλω εἰς ὅσους ἔστειλαν.

ΠΛΑΝΟΛΙΟΣ

(ΚΒ' — 174)

Τ*ὸ Ἰδεῶδες τῶν Ἑλλήνων προκυρήσσει δύο Διαγωνισμούς.* Α'. Διαγωνισμὸς ἔφορτ—ποστὰ βραβεῖον τόμος Α'. Περιόδου.— Β'. Διαγωνισμὸς Μ. Μυστικῶν, βραβεῖον τόμος Α' Περιοδου. Προθεσμία δίμηνος. Δ)σις Panos Cotsiomitis, Hôtel Assouan, Caire (Egypte).

(ΚΒ' — 175)

Ν*αί, Ἰνές, ἐγὼ ἤμην! Ἤσουν πολὺ νόστιμη στὰ Ὀλύμπια ὡς Νύχτα! Ἀλλὰ πῶς μὲ ἀνεκάλυψες;*

Γιοῦντεξ.

(ΚΒ' — 176)

Π*ροκηρύσσεται Διαγωνισμὸς Μ. Μ σ τ ῶν. Προθεσμία δίμηνος. Β ἀρεῖον πρωτότυπον.*

Ἀφρόκρινο, Νανουρίστρα

(ΚΒ' — 177)

Μ*έμφις, Ἱέρεια τοῦ Πόνου, Φούριε, Νέτλε, Πίστις*— *Πατρίς, ἀνταλλάσσομε Μ Μυστικ.*; Δ)σις: Akilas, Héliopolis (Egypte).— *Ἀκκίλας*

(ΚΒ' — 178)

Ε*λπιδοφόρα Ἑλληνίς, νὰ ζήσουν ἡ ἀδελφή σου καὶ ὁ γαμπρός σου ἔπαιξαν θαυμάσια.*

—*Ἀλατσατιανὴ Καμέλια, Ἰ. Παριανόγλου.*

(ΚΒ' — 179)

Ε*ἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλασιόκοσμον χαιρετῶ φιλικῶς ὅλους.*— *Καρδιογνώστης.*

(ΚΒ' 180)

Ο*λοι πρέπει νὰ ψηφίσετε τὸν Θρύλον τῶν Ἑλλήνων.*

Κοφτερὸ Σπαθί

(ΚΒ' 181)

Ν*ἀρνισε=Γ. Ἐλευσερίον, Χαμομήλι=Δοῦκα Χ'' Γεωργ, Νυχτολούλουδο=Τ. Ἀδλωνίτου, Σκιά=Σ. Π. Ἀλληλογραφοῦμεν μέσῳ Διαπλάσεως; Σημ. Σᾶς γράφω καὶ τὰ ὀνόματά σας ἐκ φόβου μήπως ἐλησμονήσατε τὸ ψευδώνυμα σας.*

Ὠραία Ρόδος.

(ΚΒ' 182)

Ν*έδων, Βεατρίκη, Ἱέρεια τοῦ Πόνου, Φιλύρα, Χρυσαυγή.* Ἀλληλογραφοῦμεν μέσῳ Διαπλάσεως;

Ὠραία Ρόδος

(ΚΒ' 183)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ! τυλιχθῆτε καλὰ στὰ ψευδώνυμά σας, γιατὶ σὰ σίφουνας ἡ ΡΙΤΑ ἔρχεται νὰ σᾶς ξεσκεπάσῃ.

(ΚΒ' — 185)

Χ*αιρετῶ τὸν Διαπλασιόκοσμο γιὰ πρώτη φορὰ εἰσερχομένη στὸν κύκλο της.*

Ζόζια